

W

OPENER

ij

m

a

a

k

t

e

n

e

d

ij

o

p

e

n

e

r

December 2023
Jaargang 18 nr 5
Onafhankelijk magazine
voor Oostelijk Havengebied,
Indische Buurt, IJburg
en Zeeburgereiland

December 2023

- 3 Redactioneel
- 3 Buurtgedicht
- 4 Eikel met een rastakapsel
- 5 Column Happy end
- 6 Amsterdam komt ogen tekort
- 7 Strijkkwartet Biennale
- 8 Achttien jaar buurtreporter
- 10 Parknest – Flevopark
- 11 Rafelranden verdwijnen
- 12 Kort buurtnieuws
- 13 Gereedschapsuitleen
- 14 Afscheid trouwe lezer
- 14 Stadsecoloog
- 15 Sporthelden
- 16 Fotospread
- 18 De Vlotenbouwers
- 19 Veemkade
- 20 Ommetje
- 21 Mijnheer Doorzon
- 22 Boekenhoek
- 24 Uittips
- 25 Werk in de wijk
- 26 Koken: koekjes bakken voor de Kerst
- 27 Afscheidscartoon
- 28 Gemaal Zeeburg
- 30 Geheugen van Oost
- 30 Afscheid trouwe lezer
- 32 Trouwe adverteerders

Colofon

Ijopener is het magazine voor alle bewoners van het Oostelijk Havengebied, de Indische Buurt, IJburg en Zeeburgereiland. De redactie bestaat uit vrijwilligers. De meningen van de afzonderlijke auteurs geven niet noodzakelijkerwijs de mening van de redactie weer.

REDACTIELEDEN

Marijke Bakker, Herman ter Balkt, Ruben Cardol, Marcel de Cnock, Eline Crijns, Lida Geers, Marna van Hal, Joyce Hes, Tineke Kalk, Björn Martens, Mariska Meijer, Norfoh, Stijn Nollen, Goos van der Sijde, Simone Slotboom, Corry Zoll.

MEDEWERKERS AAN DIT NUMMER

René Arnoldi, André Bakker, Afra Barentz, Natanja den Boeft, Eline ten Broek, Edwin Butter, Merlijn Doomernik, A.N. Doorson, Sander den Heijer, Carin te Hoonte, Kitty Huisman, Joost Joossen, Marella Karpe, Bas Koetsier, Kadir van Lohuizen, Annaleen Louwes, Adrie Mouthaan, Marco Nauta, Stijn Nollen, Gitta Polak, Ruud Pos, Frank Ruiter, Joost van der Vaart, Josien Vogelaar, Marieke de Wildt

PRODUCTIE

Eindredactie	Jikke Heermans, Anna de Haas
Bureauredactie	Lida Geers
Vormgeving	Tekst en Techniek (Frits van den Akker en Jolanda Budding)
Drukwerk	Rodi Rotatiedruk, Diemen
Oplage	26.000 ex.

STICHTING IJOPENER BESTUUR

François Claessens (voorzitter), Sjeng Lamers (penningmeester), Betsy Albers (secretaris), Bert Steinmetz (lid), Joyce Hes (redactielid)

VOORPAGINA

Afscheid van alle redactieleden
Illustratie: Josien Vogelaar

CONTACT

Stichting Ijopener
E-mail info@ijopener.nl
Website www.ijopener.nl
Rekeningnr. NL51 INGB 0006 6548 54

IJOPENER GEMIST?

Bezorgklachten: info@ijopener.nl. Kijk op pagina 30 voor adressen waar u Ijopener kunt afhalen.

IJOPENER DIGITAAL LEZEN?

Ga naar www.ijopener.nl/archief

Gentleman kapsalon

- zoekt u een kapper waar u alle aandacht krijgt?
- maak 24/7 zelf uw afspraak in onze webagenda
- genoeg van grijs haar? ervaar onze natuurlijke kleuren

Levantplein 68 - KNSM-eiland - 020-41 975 41 - www.gentleman.nl

de **p**ianotemmer
stemmen onderhoud reparatie restauratie

HANS KRAMER | +31 (0)6 40 06 69 37 | KNSM LAAN 756E

SINDS 1991 | WWW.PIANOTEMMER.NL

De allerlaatste IJopener

TEKST EN FOTO: LIDA GEERS

Onze IJopener werd altijd gezien als de kat met negen levens. Dat was hij ook tot nu toe; de IJopener is niet meer levensvatbaar en stopt. Toch nog onverwacht, dat na achttien jaar met vallen en opstaan ons buurtmagazine dat overkomt. In 2005 werd door de gemeente besloten dat de Kadekrant en buurtkrant Tong Tong moesten samengaan. Dat ging niet zonder slag of stoot, maar het lukte om gezamenlijk ons prachtige buurtmagazine de IJopener te maken. In 2006 rolde het eerste blad van de pers. In die tijd werd ons blad betaald door Opbouwwerk Noord in Zeeburg en hadden we volop adverteerders. Er was zelfs een wachtlijst voor, omdat we wilden voorkomen dat er te veel advertenties in kwamen. Onze redactie bestond toen al snel uit maar liefst 23 redacteuren, die allemaal op vrijwillige basis hun bijdragen leverden. Wij hielden ons bezig met heel veel onderwerpen. Wij schreven veel over sociale dingen. Wij volgden alles. Triomf toen de Berlageblokken niet werden afgebroken maar gerenoveerd. Triomf toen er eindelijk een traplift kwam voor de mensen in de Indische buurt die graag

in hun woning wilden blijven wonen, maar de trap niet meer op konden. Strijd om het behoud van de oude iepen in de Javastraat. De bouw van IJburg, het gedoe met hangjongeren rond de Borneolaan, de verandering van de stadsdeelraad Zeeburg naar Stadsdeel Oost in 2010, kunstenaars kregen hun plekje, de boekenhoek met daarin schrijvers uit de wijk. Verschillende columnschrijvers deden hun zegje, waarbij algemene verontwaardiging ontstond toen het woord 'zeurburgers' viel voor de bewoners van Zeeburg. Kortom, geen onderwerp bleef onbesproken.

In 2014 kwam de IJopener in zwaar weer. In het redactioneel stuk van het oktobernummer stond dat het het laatste nummer zou zijn. Het geld was op. Er is toen van alles georganiseerd om geld te genereren. Een kunstbeurs met veiling, dansavonden, een rommelmarkt en een verzoek om donaties aan de lezers. Het lukte toen zelfs zo goed dat we een reservepotje hebben gecreëerd.

Dat potje is nu leeg, de subsidie is te weinig en komt te langzaam op gang om zonder schulden te maken verder te kunnen. Het aantal adverteerders liep terug tijdens de coronatijd en dat bleef zo. De drukkosten zijn omhooggegaan. Het aantal redactieleden is drastisch uitgedund en degene die zich intensief bezighoudt met de bezorging stopt ermee. Bij elkaar te veel om nog verder te kunnen gaan. Onze IJopener, hij ruste in vrede.

Dank aan alle bewoners van ons verspreidingsgebied voor alle mooie momenten die ze met ons deelden. <

Niemandsland

Ze zeiden:
waar ben je al die tijd
geweest?
we hebben zolang
niets
van je gehoord
alsof je hier
niet wilde zijn
alsof je ons niet
belangrijk vindt
alsof je ons
vergeten was

Ze zeiden:
aan welke kant sta jij?
laat iets van jezelf zien
het is ongepast
dat zwijgen
jouw stilte voelt
bedreigend
je kunt je niet
afzijdig houden
we willen weten
waar je staat

Ze zeiden:
wie denk je dat je bent
denk je dat je beter bent
dan wij?

Aan welke kant sta jij?
Ik kon het niet zeggen
ik wist:
ik hoor nergens bij

MICHEL VAN DIJK

ILLUSTRATIE: MARNA VAN HAL

BUURT
DICHTER

Eikel met rastakapsel

In de herfst valt er van alles uit de bomen. Natuurlijk blad, maar ook walnoten, beukennoten, eikels, kastanjes, en helikoptertjes – de vleugelzaden van de esdoorn die lekker ver weg zweven. Maar soms kom je iets tegen waar je even wat langer naar moet kijken.

TEKST EN FOTO'S: GOOS VAN DER SIJDE

In de herfstvakantie kwam een buurmeisje langs met een leuke vondst uit het Flevopark, en de vraag aan ons wat dat nou was. In haar handen had ze een bolletje met daarop een kapje met een soort weelderige haardos. Tja, wij wisten het niet meteen en dachten eerst even aan een bolster van de kastanje. Maar toen we beter keken zat er toch wel een eikel in, geen kastanje. Bovendien zitten in de bolster van een tamme kastanje meestal drie kastanjes, terwijl hier maar één noot in past. Normaal gesproken hebben eikels van een zomereik – die het meest voorkomt in Nederland en ook in het Flevopark – een enigszins geribbeld hoedje, maar zijn ze verder glad en hebben ze niet zo'n rastakapsel. Het buurmeisje vertelde dat ze het in het speeltuintje van het Flevopark bij de schommel had opgeraapt. We gingen op onderzoek uit en scoorden zelf wat van die bontmutsjes. Na wat gezoek in de boeken en op internet kwamen we uit op de eikels van de moseik. Dat is geen inheemse boom, maar hij wordt wel aangeplant in parken in Nederland. Oorspronkelijk komt de moseik uit Turkije en Zuid-Europa, maar hij doet het in ons warmer wordende klimaat ook prima.

Voorzichtig met uitheemse soorten

Is het erg dat er uitheemse bomen groeien in Nederland? In verband met het warmer wordende klimaat gaan er stemmen op om in parken en natuurgebieden meer bomen en

struiken te planten die beter tegen warmte en droogte kunnen. Het idee is dat door soorten uit bijvoorbeeld Zuid-Europa te kiezen, ze langer leven en dat is in principe natuurlijk duurzaam te noemen. Toch waarschuwen biologen om daar voorzichtig mee te zijn. Niet alle exoten – dat zijn uitheemse planten en dieren – zijn even onschuldig. Ze kunnen gaan woekeren of trekken weinig inheemse insecten aan. Exoten zijn vaak ook niet bevorderlijk voor de biodiversiteit, omdat ze andere planten verdringen. De Amerikaanse vogelkers – een struik die veel in bossen voorkomt – is een berucht voorbeeld, die wordt zelfs 'bospest' genoemd vanwege zijn woekerende eigenschappen.

Is het erg dat er uitheemse bomen groeien in Nederland?

Wat betreft de moseik valt het mee, deze woekert niet. Maar hij levert ook niet heel veel op aan biodiversiteit. In elk geval veel minder dan de inheemse zomereik. In het Flevopark staan moseiken op drie plekken, en alleen de boom bij de speeltuin is groot genoeg om eikels te vormen. Net als bij de gewone zomereik zijn deze eikels erg geliefd bij gaaien. Een

gaai kan wel negen eikels in zijn keelzak bergen, die hij op verschillende plekken in de grond stopt als wintervoorraad. Natuurlijk weten de gaaien niet alle eikels meer te vinden in de winter, dus uit een vergeten eikel kan in het voorjaar zomaar een nieuw eikenboompje gaan groeien.

De eikel valt samen met het eikeldopje op de grond. Voor kinderen is het leuk om poppetjes te maken van de moseikels. Vooral de dopjes met hun rastakapsel of bontmuts - het is maar wat je erin ziet - maakt ze tot bijzondere en expressieve eikels. Eikels met een apart karakter dus. <

Moseikel

Tamme kastanje

Moseikels en hoedjes

Moseik achter de schommel in het Flevopark

Happy end

TEKST: SIMONE SLOTBOOM
FOTO: ROSS SLOTBOOM

Ik ben dol op sprookjes. Sprookjes die eindigen met: En ze leefden nog lang en gelukkig. Prachtig vind ik dat: een happy end. Ook in romans. Of films. De formule is eeuwenoud. Minstens één held. Obstakels op het pad. Strijd en doorzettingsvermogen als vaste ingrediënten. Zonder antagonist geen held, nietwaar? Het pad volgt logischerwijs uit het doel. De missie. De lezer – of kijker – kruipt als vanzelf in de huid van het hoofdpersonage. En beleeft alles mee. Een spannend avontuur gezien door vreemde maar al snel vertrouwde ogen. Heel even ben je een ander mens, op een andere plek, in een ander leven. Als kind was ik er verslaafd aan. In mijn stoel de wereld rondreizen. Of in mijn bed. Want stoppen kon ik moeilijk. Dus las ik stiekem door na bedtijd. Op weg naar het slot, het happy end dat onvoorwaardelijk kwam. De draak werd altijd verslagen, de protagonist beloond met succes, rijkdom en liefde. En niet te vergeten: hij of zij leefde natuurlijk nog lang en gelukkig door. Pas dan kon ik slapen.

Ook in het echte leven hou ik van happy. Van eindigen iets minder. Want een beetje held is natuurlijk trouw en loyaal. Maar een happy end suggereert dat er geen echt eind is. Dat het verhaal nog doorloopt na: The End. Naar wens en tevredenheid van de personages. Eindeloos geluk. Dus ga ik van niets minder uit. Al lezend, groeide ik op in de rotsvastе overtuiging dat een happy end een logisch gevolg is van sterk en slim zijn en nooit opgeven. Dat het goede altijd overwint. Uiteindelijk. Dat inzet wordt beloond. En obstakels overwonnen. Problemen opgelost. Al kan het even duren. Na regen komt zonneschijn, zeg maar. Maar het echte leven is geen sprookje. Na regen komt ook meer regen. Hard werk is geen garantie voor succes. Niet elk eind is een happy end. Sommige zijn triest. Pijnlijk. Hartverscheurend. Want afscheid nemen valt niet mee. Zelfs niet als je ervoor kiest. En als het je plotseling overkomt, kan het lang duren voor je het verwerkt. Een plekje geeft. Het loslaat. Voordat je snapt dat niets voor altijd is. Hoe vanzelfsprekend het ook lijkt. Dat je er blij mee moet zijn in het moment. Die baan. Die partner. Vrienden. Familie. Je huis.

En die IJopener die altijd vanzelf op de mat valt. Al is vanzelf in deze context ook een sprookje. Want er gaat nogal wat inspanning aan vooraf. En een berg helden. Die vechten voor hun missie. Draak na draak. Onzichtbare krachten in de coulissen. Op de bres voor iedere jaargang. Voor het voortbestaan. Achttien jaargangen lang. Elke editie gevuld met liefde voor en door de buurt. Door onvoorstelbaar veel vrijwilligers. Redacteuren en fotografen die de wijk en haar bewoners in woord en in beeld vereeuwigen. Eindredacteuren die alle teksten mooi opschoonen. En zoveel meer onzichtbaar werk. Druk-

proeven controleren na de vormgeving. De jaarplanning. Vergaderingen, notulen en administratie. Van nieuwe mensen rekruteren en inwerken tot contacten onderhouden. En dan zijn er nog bestuurstaken zoals subsidie aanvragen en verantwoorden. Elk jaar opnieuw. Met veranderende regelgeving en veel onzekerheid. De boekhouding. De facturering. Een veelheid aan taken waarvoor het soms lastig is vrijwilligers te vinden, maar die toch belangeloos gedaan moeten worden. Om nog maar niet te spreken over de bezorging en advertentieacquisitie. Dat zijn draken op zich.

Achter de vanzelfsprekendheid waarmee IJopener in de bus valt, gaan vele verhalen schuil. Verhalen achter de schermen. Waar tegenslagen hand in hand gaan met kleine en soms ook grote successen. Heroïsche verhalen over saamhorigheid en liefde voor de buurt, het blad en elkaar. Maar ook over stress, strijd, tijdgebrek en handen te kort. Want vrijwillig is niet vrijblijvend. En vrijwilligers komen en gaan. Soms in een heel rap tempo. De harde kern wisselt ook, al is het minder snel. Maar blijft structureel overbelast. Dat verandert nooit. De grootste uitdaging blijven de centjes. Stijgende kosten tegenover soms dalende inkomsten. Want het kost nogal wat om een oplage van 26.000 exemplaren te drukken en gratis huis aan huis te bezorgen in Indische Buurt, Oostelijk Havengebied, IJburg en Zeeburgereiland. Een nog altijd groeiende buurt.

Al achttien jaar houden we stand. Door (on)weer en wind. Soms letterlijk, want er zijn door de jaren heen heel wat redactieleden op de fiets gesprongen om IJopener in de lucht – en in de bus – te houden. Maar figuurlijk ook: met reddings- en inzamelingsacties om toch door te kunnen gaan. Elk jaar creëerden we weer een happy end. Al is forceerden misschien een beter woord. Want er is wat afgeknokt. Om het nieuwe jaar ook de start van een nieuwe jaargang te maken. Maar het geluk is nu voorbij. Geen gelukkig nieuwjaar voor IJopener. Het eind is daar. Het slot. Het laatste nummer van dit jaar is ons allerlaatste nummer. Het is echt over. Het sprookje is uit. De koek is op. Tijd om definitief los te laten. Maar het doet pijn. Geen IJopener in 2024. Geen nieuw begin. Geen happy end. Geen happy new year voor ons prachtige blad. Maar natuurlijk wel voor al onze trouwe lezers, supporters en donateurs. En voor alle vrijwilligers die achttien jaargangen mogelijk maakten. Happy New Year! En dank jullie wel. Jullie zijn helden. Voor al die protagonisten in ons IJopener-sprookje schrijf ik dit slot. Met voor ieder van jullie persoonlijk een happy end: En ze leefden nog lang en gelukkig.

The End

AMSTERDAM PRINT SERVICE
**THE PHOTO
FACTORY**

professionals in print

**Voor de mooiste kerstkado's
met een persoonlijk tintje**

**in 1 à 2 dagen klaar, met
eigen tekening, foto of tekst**

**Ook je eigen
kalender is
in 1 dag
klaar!**

U vindt ons vlak bij winkelcentrum Brazilië,
bereikbaar met tram 26, gratis parkeren onder de AH.
C. van Eesterenlaan 15, Amsterdam, 020 - 419 7200
www.thephotofactory.nl, winkel@thephotofactory.nl

Groot voor jonge mensen.nl

therapeutische coaching voor kinderen,
jongeren en ouderbegeleiding

**Samen voorkomen dat
problemen van nu
problemen van later worden**

**DIERENKLINIEK
HAVENS** Java-eiland

Openingstijden
ma. | di. | vr. 09.00 - 19.00 uur
wo. 13.00 - 19.00 uur
do. 09.00 - 17.00 uur

Behandeling volgens afspraak
tel. (020) 41 93 583

Sumatrakade 377 - 379 | 1019 PM Amsterdam

**Ligplaats winter/zomer
te koop of te huur voor
sloep/boot van 6 x 3 meter
op IJburg bij het Sluishuis.
Info: 06-53499203**

TEKST: RUBEN CARDOL
FOTO: BJÖRN MARTENS

Amsterdam komt ogen tekort

Het was een loodzware beproeving voor het prille burgemeesterschap van Eberhard van der Laan in 2010, het misbruikschandaal bij kinderopvang het Hofnarretje. In de nasleep van dit drama werd een serie maatregelen getroffen om herhaling te voorkomen. Risicoprofielen kwamen in Amsterdam publiek beschikbaar en het vier-ogen-principe werd op kinderdagverblijven verplicht.

De maatregelen vergroten de transparantie en zelfregulatie in de sector. Uit een aantal recente incidenten blijkt echter dat de maatregelen niet overal worden gevolgd. Op social media duikt een filmpje op van een stagiaire van opvanginstelling Kindergarden die met een bal een kind omgooit en doet alsof ze moet kokhalzen van een vieze luier. Mensen reageren verontwaardigd op het gedrag, maar vooral het feit dat niemand haar corrigeert valt op. Dit zou bij het vier-ogen-principe onmogelijk moeten zijn. Dat dit principe onder druk staat, komt ook terug uit een enquête in opdracht van AT5. Zes van de 46 ondervraagde opvangorganisaties zeggen dat door personeelstekorten het vier-ogen-principe in het gedrang is. De sector verwijt de politiek gebrek aan realiteitszin bij de plannen voor gratis kinderopvang. Nu al vreest veertig procent van de Amsterdamse opvanginstellingen locaties te moeten sluiten vanwege personeelsschaarste. Zeven kinderdagverblijven zagen zich recentelijk nog genoodzaakt om lopende contracten met ouders te verbreken omdat zij de roosters niet rondkregen.

Gezocht: 180 extra opvanglocaties

Gratis kinderopvang zorgt volgens de prognoses voor een vraagtoename van rond de dertig procent. Landelijk betekent dit minstens 40.000 nieuwe medewerkers voor een sector die de roosters nu al niet kan vullen. In Amsterdam is er naast een tekort aan personeel ook weinig ruimte. De geschatte vraagtoename in de stad staat gelijk aan 180 nieuw te openen locaties. Jeanine Lemmens, bestuursvoor-

zitter van kinderopvangbedrijf Partou, riep afgelopen maart in een interview met het blad *Management Scope* de overheid dan ook op om de plannen voor (bijna) gratis kinderopvang per 2025 te heroverwegen.

Haar wens gaat in vervulling. In april dit jaar schuift het kabinet het plan voor gratis kinderopvang voor zich uit naar 2027. Dit gebeurt onder de noemer van personeelstekorten, maar het creëert ook lucht op de rijksbegroting. Door de stijgende lonen op de krappe arbeidsmarkt dreigt het plan naast lastig uitvoerbaar ook onbetaalbaar te worden.

De angst binnen de sector voor gratis kinderopvang is met de val van het kabinet verdwenen. Zowel de VVD als NSC, die op moment van schrijven (half november) aan kop gaan in de peilingen, kiezen in hun programma's niet voor gratis opvang. GroenLinks-PvdA blijft voor gratis opvang, maar erkent dat dit alleen geleidelijk kan. Deze fusiepartij hekelt de invloed van private investeerders, zoals de investeerders achter Partou. De partij pleit ervoor om opvang van kinderen vanaf twee jaar voor zestien uur per week aan te bieden als publieke voorziening. De PVV heeft geen standpunt ten aanzien van kinderopvang.

Hoewel gratis opvang voorlopig van de baan lijkt, is een prijsplafond voor veel Amsterdamse ouders ook al een welkome verbetering. Niet alleen zijn de wachtlijsten in de Randstad het langst, Amsterdammers betalen gemiddeld genomen ook het meest voor kinderopvang. Uit onderzoek van BOinK (de Belangenvereniging van Ouders in de Kinderopvang) en het Waarborgfonds & Kenniscentrum Kinderopvang blijkt dat het gemiddelde tarief in de stad

€ 10,65 per uur is, ruim een euro boven het landelijk gemiddelde van € 9,59.

Keuze in de Indische Buurt

In de Indische Buurt lijkt er met tien opvanglocaties genoeg te kiezen, maar door de wachtlijsten is er van echte keuze geen sprake. Daarnaast is de helft van de locaties in de buurt in handen van het eerder genoemde Partou. Na eerder in buitenlandse handen te zijn geweest, is deze keten nu eigendom van de in Bussum gevestigde investeringsmaatschappij Waterland. Met meer dan 9.000 medewerkers vangt Partou landelijk ruim 65.000 kinderen op verdeeld over 700 locaties. De GGD heeft in het verleden de zorg geuit dat deze oververtegenwoordiging in Amsterdam op den duur ten koste van de kwaliteit gaat, omdat overstappen haast onmogelijk is. De Autoriteit Consument & Markt vond deze zorgen 'aanneemelijk', maar concludeerde uiteindelijk dat er nog geen sprake is van een monopoliepositie. De kwaliteit van de kinderopvang in de Indische Buurt doet op dit moment ook niet onder voor die in de rest van de stad. Wat betreft het zogenaamde risicoprofiel komen de tien opvanglocaties in de Indische Buurt grofweg overeen met het stadsgemiddelde. Eén locatie is rood, en één oranje. De andere acht locaties scoren geel of groen, wat duidt op geen of lichte zorg over de actuele situatie. De kabinetsformatie moet uitwijzen hoe de toekomst van de kinderopvang er in Amsterdam uit komt te zien. Krijgt GroenLinks-PvdA een stem in de coalitie of kiest een centrumrechts kabinet voor verdere versoepeling van de opvang als publiek gesubsidieerde voorziening? <

TEKST EN FOTO: LIDA GEERS

Strijkkwartet Biënnale lijkt Lowlands festival

Op zaterdag 27 januari gaat de Strijkkwartet Biënnale Amsterdam van start. Het Muziekgebouw, inclusief het Bimhuis, herbergt tot en met 3 februari de vijftientig beste strijkkwartetten van over de hele wereld. Volgens Yasmin Hilberdink wordt het een soort strijkkwartet Lowlands, met hele dagen een grote diversiteit aan strijkkwartetmuziek.

Yasmin, de artistiek directeur van de Strijkkwartet Biënnale, is half Turks en half Oostenrijks. Haar wieg stond in Istanbul en ze is opgegroeid in Oostenrijk. Zelf is ze geen muzikant, maar heeft wel haar hart verpand aan de klassieke muziek. In Oostenrijk werkte ze voor Schloss Grafenegg, waar ze in de zomer de bezielende kracht was achter de programmering. Twintig jaar geleden verhuisde ze voor de liefde naar Nederland en ging werken bij de Stichting Kamermuziek Amsterdam (KAM). Zij is tien jaar directeur geweest en heeft heel veel concerten georganiseerd.

In 2012, bij het afzwaaien van toenmalig staatssecretaris van Cultuur, Onderwijs en Wetenschap Halbe Zijlstra, kwam er in het cultuurbeleid een behoorlijke kentering. De staatssecretaris besloot het cultuurbudget drastisch te korten, waardoor een aantal dingen niet meer doorgingen, of op de tocht kwamen te staan. Yasmin, die tien jaar voor de Stichting KAM had gewerkt, besloot iets anders te gaan doen. Iets wat ze echt leuk vond. Ze heeft er lang over nagedacht en kwam tot de conclusie dat ze al lange tijd gecharmeerd was van de muziek van strijkkwartetten, de mooiste niche binnen de klassieke muziek. Ze besloot om een groot strijkkwartet-festival op te richten.

Niet alleen klassieke muziek

Een strijkkwartet bestaat altijd uit dezelfde mensen en een vaste bezetting van twee violen, een altviool en een cello. Joseph Haydn componeerde in de achttiende eeuw voor het

eerst een reeks strijkkwartetten. Na hem heeft bijna elke componist de prachtigste muziek voor deze bezetting geschreven. Die muziek heeft zich als een olievlek verbreid over de hele wereld. Er zijn nog steeds componisten die voor strijkkwartetten schrijven. Die verscheidenheid maakt het zo mooi.

Een van de hoogtepunten van het festival is op zaterdag 1 februari, als het Australian String Quartet een programma van de inheemse componiste en zangeres Lou Bennett ten ge-

'Je kunt in het festival verdwalen en verdwijnen'

hore brengt. Op zaterdag 27 januari om 19.00 uur wordt het festival feestelijk geopend door kwartetten uit het Leerorkest. De toegang tot deze pre-opening is gratis. Het Leerorkest heeft tot doel zoveel mogelijk kinderen kennis te laten maken met het strijkkwartet. Deze jonge strijkers laten graag horen wat ze geleerd hebben.

Een beetje een gedicht

Yasmin: 'Ik ben een groot strijkkwartet-liefhebber en zie deze pure vorm van muziek een beetje als een gedicht. Het kwartet bestaat maar uit vier strijkinstrumenten, een heel kleine bezetting. Maar je kunt er muzikaal alles mee zeggen. De transparantie en puurheid ervan is heel mooi – en heel krachtig. Met dit festival wil ik mensen laten kennismaken met

deze mooie muziek en de plek van het strijkkwartet binnen de klassieke muziek vieren. Met de vijftientig kwartetten die naar Amsterdam zijn gekomen, bespelen we het hele Muziekgebouw, het Bimhuis en alle foyers. Er is bewust gekozen voor de maand januari. Een festival in de winter is er niet vaak. Je kunt in het festival verdwalen en verdwijnen. Er zijn concerttoelichtingen, masterclasses, lezingen en op ieder uur van de dag concerten.'

Het worden acht volle dagen, met elke dag meer dan zes à zeven concerten. Op de vraag hoeveel tijd het organiseren van zo'n groots festival kost, vertelt Yasmin dat ze er samen met vijf andere mensen twee jaar mee bezig is. 'Het eerste festival was in 2018 en het wordt om de twee jaar gehouden. Die tussentijd van twee jaar hebben we volop nodig om te zorgen dat de financiering rondkomt, voor de publiciteit, dat de strijkkwartetten naar Amsterdam komen en de locatie beschikbaar is.'

Yasmin: 'Ik heb een visuele beperking, waardoor ik sommige dingen niet meer kan doen. Het geeft mij een extra impuls dit te organiseren omdat ik weet hoe belangrijk muziek kan zijn voor mensen met een gezichtsbeperking. Zij zien een klein beetje, of helemaal niets. Je gaat dan nog meer van muziek genieten. Het is wel jammer dat je de muzikanten niet of niet zo goed ziet, maar het genieten van deze prachtige muziek maakt het geweldig en meer intens.'

Alle informatie: www.muziekgebouw.nl – ga naar: **bekijk de agenda – vervolgens: festivals en specials**

Achttien jaar buurtreporter

In 2006 reageerde ik op een oproep van een nieuwe buurtkrant, de IJopener. En zo werd ik buurtreporter. Ik schreef over van alles en nog wat. Mijn favoriete onderwerpen waren echter de ontwikkelingen en veranderingen of soms het gebrek daaraan in mijn eigen buurt, het Oostelijk Havengebied.

TEKST: TINEKE KALK
FOTO: MARCEL DE CNOCK

Ik kende het Oostelijk Havengebied al wel voordat ik er in de zomer van 2005 kwam wonen. In de jaren zeventig van de vorige eeuw fietste ik via de Verbindingsdam naar het KNSM- en het Java-eiland die bezet werden door nomaden en krakers. En begin jaren negentig van de vorige eeuw was een kennis van mij naar de KNSM-laan verhuisd. Het appartement was nieuw, ruim en mooi. En toch, ik was verbijsterd: wie gaat er nu aan het andere einde van de wereld wonen? En nu had ik zelf op deze plek mijn anker uitgeworpen. Die zomer hadden we bewust geen vakantieplannen gemaakt. Waarom zouden we: elke dag gingen we zwemmen in het IJ, picknicken op het gras van de Bogortuin, een heerlijk rustige plek. Aan het einde van de middag dronken we wat bij Kanis en Meiland en 's avonds bewonderden we de schitterende zonsondergang. Als toetje lag in augustus Sail letterlijk voor onze deur. De lift in ons gebouw raakte prompt ontregeld door al die gasten die de bewoners, ook wij, hadden uitgenodigd om dit feestje met ons mee te vieren.

Mevrouw Patat-Bak

Nog geen half jaar later werd ik redacteur van de net opgerichte krant, de IJopener. Dit was de manier om mijn buurt beter te leren kennen. Op de eerste redactievergadering werd mij duidelijk gemaakt dat je als redacteur een grote mate van vrijheid had in de onderwerpkeuze: zolang het maar iets met het verspreidingsgebied te maken had en leuk en leesbaar was. In de achttien jaar dat het blad bestaat, heb ik over van alles en nog wat geschreven: van verhalen over de (buurt)geschiedenis, over nieuwe leuke (eet)tentjes, over sociale projecten, duurzame initiatieven en markante gebouwen. Ik interviewde bekende en onbekende buurtgenoten en verzorgde acht jaar lang de boekenhoek.

Maar toen mij die eerste vergadering gevraagd werd waarover ik wilde schrijven, zei

ik spontaan: rondslingerend plastic afval. Was het onder invloed van het adagio van leuk en leesbaar dat ik voor een ongebruikelijke vorm koos? Een interview met mevrouw Patat-Bak! Ik liet een patatbakje aan het woord dat een heerlijke warm gevoel kreeg toen ze gevuld werd, 'een ervaring om nooit meer te vergeten al duurde het maar een paar minuten' om zich daarna 'leger en holler dan ooit' te voelen. Met verve beschreef ik haar ellendige zwerftocht, eindigend met de waarschuwing: 'Ik blijf rondzwerven, al zal ik door de tijden heen als maar kleiner en gerafeld worden. En toch. Ik overleef iedereen... ook U, beste lezer!'

Ik heb mij daarna nooit meer bezondigd aan interviews met niet-levende wezens. Het on-

De IJopener versterkte het buurtgevoel en de participatie

derwerp is echter nog steeds actueel: nazaten van Mevrouw Patat-Bak zwerfen nog steeds over de kade.

En wat te denken van het thema luchtvervuiling? Zestien jaar geleden al, in 2007, organiseerde het stadsdeel Zeeburg, dat later opgegaan is in stadsdeel Oost, een debatavond over de luchtkwaliteit: Amsterdam moest voor 2010 de uitstoot van fijnstof met vijftien procent reduceren, want als de Europese norm niet gehaald zou worden, zou zij niet verder kunnen bouwen in bijvoorbeeld IJburg.

Op de uitnodiging stonden de belangrijkste maatregelen vermeld voor gezonde lucht: minder autoverkeer, beter openbaar vervoer en een milieuzone binnen de ring A10. Over de uitstoot van het scheepvaartverkeer over het IJ werd met geen woord gerept. Ik kwam

erachter, tot mijn verbazing, dat daar ook geen metingen naar gedaan werden. Had het te maken met het feit dat Amsterdam daar niets over te zeggen had? En hoe zat het met de cruiseschepen die aan de Passenger Terminal afgemeerd lagen? Die bleken wél onder de directe verantwoordelijkheid van de stad te vallen. Die avond vroeg ik aan de wethouder wat hij aan de uitstoot van de Jewel of the Seas, de Saga Ruby, de Blue Moon en de Silver Wind in ons dichtbevolkte gebied ging doen. In *Wonen aan de IJ-snelweg* noteerde ik dat de wethouder beloofde dit punt op de agenda te zetten. Zestien jaar later, liggen de cruiseschepen er nog altijd. Metingen naar de uitstoot van het vaarverkeer over het IJ worden nog steeds niet gedaan.

Hitte, groen, bomen

De onderwerpen klimaat en opwarming kwamen vaak terug in mijn stukken. Toen ik in de voormalige havenbuurt kwam wonen viel ik op haar maritieme karakter. Tijdens die eerste idyllische zomer die ik in mijn nieuwe buurt doorbracht, kwam ik er echter achter dat op warme dagen de schaduw niet van bomen maar van hoge gebouwen kwam. 'Blauw is groen' was destijds de leuze van het stadsdeel geweest ter vergoelijking van het gebrek aan groen en bomen in het bijzonder. In de loop van de jaren, met steeds warmere zomers, werd duidelijk dat het Oostelijk Havengebied gloeiend donkerrood kleurde op de stedelijke hittekaart. Want ja, al dat blauw, het water, kaatste de hitte terug. Dat besef was ook doorgedrongen tot het stadsdeel, dat in zijn beleidsplannen het belang van groen en bomen benadrukte. Kleinschalige bewonersinitiatieven, van groentebakken tot de aanleg van groene perken, werden gesubsidieerd. Een echt masterplan ontbrak. En dat niet alleen: op een van de eilanden van het Oostelijk Havengebied, het Cruquiseiland, werden zelfs bomen gekapt.

Dit voormalige industriegebied annex rafelrand werd als laatste eiland in het Oostelijk Havengebied omgetoverd tot een dichtbebouwde woonwijk. Langs de toegangsweg en ook elders op het eiland stonden volwassen, schaduwgevende bomen. Koesteren die groene parasols, zou je denken. En toch, in 2021, constateerde ik verbijsterd dat de bomen moesten wijken voor wegen en kabels. Waar was de regie vanuit de overheid? Als de verschillende partijen onder haar regie hadden samengewerkt had dat niet hoeven gebeuren. Een jaar later besloten we als redactie voor het zomernummer van 2022 niet slechts één

design • bouwkundig ontwerp • uitvoering • bemiddeling o.g.

De specialist voor dakterrassen, rvs leuningen, balustrades, trappen, verbouwingen en dakopbouwen. Wij werken vanaf 'creatief' concept tot en met volledige uitvoering, en bouwen altijd duurzaam.

www.ydesign.nl 020-419 39 38 KNSM laan 867 1019 LK Amsterdam

maar een aantal artikelen aan de hitte in de stad te wijden. Hoe zat het met de hittestress bij hond en baasje, vroeg ik mij bezorgd af. Hoe overleefden al die arme viervoeters met een dikke vacht tegen het poolklimaat de zomer? Op warme dagen zag ik ze met de tong uit hun bek over de kade sjokken. Van hun eveneens oververhitte baasjes kwam ik te weten dat hitte een aardig verdienmodel was voor de hondenindustrie: want wie goed voor zijn hond wilde zorgen moest toch op zijn minst een verkoelend vest voor de hondenborst, een hondenkoelmat en een hondenzwembad aanschaffen!

Dat de stad gebrek aan (woon)ruimte had zag ik vanuit mijn raam. Keek ik eerst naar groen en het IJsselmeer, nu stuitte mijn blik op een wand van steen: het Zeeburgereiland. Als ik lang genoeg leefde zou ik zelfs een Manhattan aan het IJ zien verrijzen. Planoloog Zef Hemel, die ik in 2023 interviewde over de toekomstige

Sluisbuurt, voorspelde dat de demografie van Amsterdam ingrijpend zou veranderen: alleen wie het kon betalen zou binnen de ring A10 kunnen wonen. En in het gevecht om de vierkante meters zouden het vooral expats zijn die zich dat konden veroorloven. Het klopte voor mijn eigen appartementencomplex, dat inmiddels al heel wat expats telt.

Ook de druk op de openbare ruimte nam toe. De Bogortuin, mijn favoriete picknickplek aan het water, was ontdekt door de *Lonely Planet* en leek op zomerse dagen wel Zandvoort aan het IJ. En ook een andere favoriete plek werd bedreigd: de kop van het Java-eiland, een van de mooiste uitwaaiplaatsen van Amsterdam. Van het begin af aan werden er begerige blikken op geworpen en plannen gesmeed om deze lege plek vol te bouwen, zeer tegen de zin van de bewoners. In 2009 berichtte ik al over een inspraakavond waarop plannen werden gepresenteerd voor een hotel en een tijdelijk

ke school met een vergunning van vijf jaar. Beide zijn, zoals dat heet, in de plint gekomen. Gelukkig bleef er nog voldoende uitwaaiplaats over. Maar of dat zo blijft? De kop wordt namelijk genoemd als een van de mogelijke locaties voor het nationaal slavernijmuseum.

Wat voor andere ontwikkelingen en veranderingen zullen mijn buurt en haar omgeving in de komende jaren nog ondergaan? Ik zal er niet over meer schrijven. Maar wat nog veel belangrijker is: ik zal er ook niet meer over lezen. Elke IJopener stond vol met nieuws, achtergronden en verhalen over initiatieven van bewoners uit de diverse buurten. Het versterkte het buurtgevoel en de participatie. En ook de politiek onderkende het belang van een buurtkrant als de IJopener. Als zij daar ook in de praktijk naar gehandeld had, had de IJopener nog bestaan, net als al die omgezaagde bomen. <

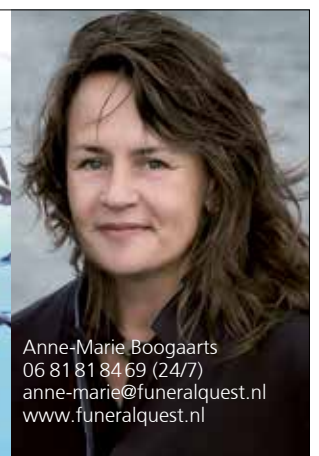

Flex KANTOOR, werkplek en vergaderruimte te huur in Zeeburg

- Zoekt u dichtbij huis een luxe kantoor met eigen opgang? Of een ruime, rustige en betaalbare FLEX werkplek om prettig te werken?
- Wilt u uw klanten of zakenrelaties in een representatieve ruimte ontvangen?
- Heeft u een vergaderruimte of trainingslokaal nodig?

Voor informatie mail naar info@denieuwevaart.info of bel telefoonnummer 020-4199282 Website www.denieuwevaart.info

Een uitvaart die bij u past, met veel respect voor allen.

Anne-Marie Boogaarts
06 81 81 84 69 (24/7)
anne-marie@funeralquest.nl
www.funeralquest.nl

Parknest geopend in Flevopark

Op 28 oktober is het gebouwtje naast de kinderspeelplaats feestelijk heropend als Parknest. Een wens van velen, zeker omdat het als Flevor al een paar jaar dicht was en stond te verloederen. En nu is er dus zomaar een ‘broedplaats’ bij in Oost.

TEKST: GOOS VAN DER SIJDE
FOTO: BJÖRN MARTENS

Het blijft jammer dat het gebouwtje dat vroeger bekend stond als het Pannenkoekenhuis rond 2010 door de gemeente is verkocht. Je zou het een misser van het toenmalige bestuur van Zeeburg kunnen noemen. Want voorheen was de gemeente eigenaar en verpachtte het, en kon de gemeente dus ook voorwaarden stellen aan het gebruik. Dat is lastiger als je het verkocht hebt. Na de verkoop was het gebouwtje in gebruik als Flevor, maar er kwam veel kritiek van buurtbewoners op de uitbater die niet erg klant-, kind- en hondvriendelijk was. En inmiddels stond het alweer dik twee jaar leeg.

Buurtontmoetingsplek

De initiatiefnemers van Parknest willen dat het gebouwtje weer echt iets van en voor de buurt wordt. Niet alleen als servicepunt voor mensen die met hun kinderen de populaire speelplaats bezoeken maar ook als ontmoetingsplaats voor de buurt. Naast activiteiten voor kinderen heeft Parknest ook aandacht voor cultuur. Zo willen de vrijwilligers kleinschalige muzikale optredens en culturele bijeenkomsten organiseren.

Dirk is een van de initiatiefnemers. Hij vertelt dat de vrijwilligersgroep van Parknest probeert om het gebouwtje iedere middag open te hebben van 13.00 tot 18.00 uur. Alleen de maandag is misschien een probleem. Voor consumpties als koffie en warme chocolademelk wordt op dit moment een vrijwillige bijdrage gevraagd van de bezoekers. Hoe de toekomst er precies uitziet valt nog niet te voorspellen,

aangezien de eigenaar nog niet heeft gereageerd.

Wat vindt de buurt van jullie initiatief? Dirk: ‘Buurtgenoten vinden het geweldig dat er weer wat gebeurt hier naast de speeltuin. Natuurlijk is er ook proeflokaal ’t Nieuwe Diep, maar dat is niet echt ingesteld op kinderen. Parknest ligt naast de speeltuin en heeft dus echt een andere doelgroep. En hoewel ze niet zijn betrokken bij dit initiatief, zijn ook de Vrienden van het Flevopark blij dat er op deze plek weer reuring is. Zij zijn van plan bijeenkomsten in Parknest te organiseren. Ook stadsdeelbestuurder Vroege is vlak na de opening langsgeweest en reageerde heel positief.’

Stadsdeelbestuurder Vroege: ‘Gelukkig gebeurt er iets’

Ik vroeg aan stadsdeelbestuurder Jan-Bert Vroege hoe hij aankijkt tegen de heropening door Parknest: ‘Ik ben op de eerste dag dat het open ging samen met de gebiedsmakelaar wezen kijken en we hebben kennisgemaakt met de initiatiefnemers. Het is plezierig dat zij betrokken zijn bij de buurt en het Flevopark en dat het gebouwtje opengesteld is voor de buurt. Het gevoel van: gelukkig gebeurt er iets, overheerst bij mij.’

Vroege is nu anderhalf jaar bestuurder in Stadsdeel Oost en hij vertelt dat het gesloten gebouwtje bij de speeltuin hem vanaf het begin een doorn in het oog was. ‘Ik krijg ook heel veel vragen hierover. Mensen bezoeken het park of maken van de speeltuin gebruik en dan zien zij dat het gebouwtje dicht is. “Waarom is dat altijd dicht?”, krijg ik dan te horen. We zijn al tijden bezig om de officiële eigenaar te bereiken en hebben ook de juridische moge-

lijkheden onderzocht, maar het is niet zo makkelijk iets te veranderen want het gebouwtje is niet van het stadsdeel. Tot op heden hebben we geen reactie van de eigenaar gekregen.’

Vroege benadrukt dat de situatie zo blijft als de eigenaar niet reageert: ‘Het is aan de eigenaar om – als hij het niet eens is met de ingebruikname – daar wat tegen te doen. Dus als hij aangifte doet, dan moet de overheid wel stappen ondernemen. Maar zo lang dat niet gebeurt komen wij niet in actie. Wij zijn niet de eigenaar dus formeel geen partij.’

Vroege hoopt dat de eigenaar wakker wordt en reageert en dat dat helpt om de zaak over te doen aan een ander, liefst vóór het komende zomerseizoen. De mensen van Parknest zouden de zaak dan wel moeten loslaten.

Vroege: ‘Parken zijn de huiskamers van Stadsdeel Oost. En dan is het prettig dat mensen een drankje of ijsje kunnen kopen, en er even kunnen zitten of van de wc gebruik maken. We hopen op een eigenaar die daar gevoel voor heeft. Het is nu ook een donkere tijd en ook voor de sociale veiligheid is het fijn dat je weet dat er regelmatig iemand is. Ik hoop ook dat bezoekers van Parknest laten blijken dat ze het een leuk initiatief vinden en Parknest steunen met vrijwillige donaties.’

Parknest organiseert allerlei activiteiten, zowel voor volwassenen als voor kinderen. Zie daarvoor de facebookpagina (www.facebook.com/flevoparknest).

(Dit artikel is half november geschreven en het is mogelijk dat er inmiddels nieuwe ontwikkelingen zijn geweest. Zie daarvoor oostonline.nl.)

Afscheid van een rafelrand

Met de ambitie van Amsterdam om te groeien naar een stad van een miljoen inwoners, komen de rafelranden van de stad in de knel. Een van de laatste voorbeelden is te vinden in de zuidwesthoek van het Zeeburgereiland. Deze rafelrand zal echter ook binnen een jaar verdwenen zijn.

TEKST: HERMAN TER BALKT
FOTO'S: BJÖRN MARTENS

Ingeklemd tussen de Zuider IJdijk en de Zuiderzeeweg ligt nog een wonderlijke lappendeken van creatieve vrijplaatsen zoals One Peaceful World en Fort Knox. Een idyllisch paradijsje dat binnenkort met de grond gelijk zal zijn gemaakt. Ook de roemruchte rock-'n-roll club Cruise Inn zal hier na veertig jaar moeten verdwijnen.

Inmiddels zijn heel veel rafelranden verdwenen. Na de verplaatsing van de havenactiviteiten naar het westen, werd eigenlijk het hele Oostelijk Havengebied – met name het Java- en het KNSM-eiland – één grote rafelrand. Met de bouw van woningen, maakte de romantiek van verwilderd groen geleidelijk plaats voor aangeharkte parken. Zo ging ook iets van de ziel van het vrije, avontuurlijke Amsterdam verloren.

Baggerbeest

Ik praat met Jana Bickert – geboren in Düsseldorf – die hier al een paar jaar met veel enthousiasme woont. Zij spant zich met vele anderen in voor het behoud van deze culturele gemeenschap. 'Eigenlijk telt de Rafelrand zelfs zes zelfstandige gemeenschappen, die wel nauw met elkaar in contact staan en samen één gemeenschap vormen. Als er geen oplossing komt, gaan binnen een jaar alle verhalen en creativiteit verloren van generaties die deze plek hun thuis hebben genoemd.'

Jana vervolgt: 'We begrijpen dat de stad zich verder moet ontwikkelen, maar willen wel heel graag betrokken blijven bij de ontwikkeling van deze buurt, in plaats van gewoon aan de kant geduwd te worden. We willen als gemeenschap, zo mogelijk, bij elkaar blijven.' Ze vertelt over het Baggerbeest, een in de zomer van dit jaar geopende, officiële broedplaats voor kunstenaars op het Zeeburgereiland. Deze steriel ogende broedplaats met 72 ateliers mist echter alle sfeer van de culturele vrijplaats zoals de Rafelrand die wel biedt. Het Baggerbeest is bovendien tijdelijk. Het is de bedoeling dat deze over tien jaar weer verdwijnt.

Rijke historie

Al ruim een halve eeuw geleden ontstond op de Rafelrand geleidelijk de kunstenaarskolonie One Peaceful World. Een van de meest opzienbarende kunstenaars was Theo Niermeijer die van schroot enorme sculpturen maakte. Zo ontstond de beeldentuin van De IJzeren Dichter. Geleidelijk aan breidde One Peaceful World uit met andere creatieve geesten die een plek om te werken en te wonen vonden in kleurige woonwagens.

Daarnaast is kunstenaarsbroedplaats Fort Knox ontstaan. Een blikvanger is een grote leeuwenkop bij de ingang, gemaakt van gerecycled hout. De zelfgebouwde ateliers hier worden gehuurd door creatieve zelfstandigen

en ambachtslieden. Een paradijsje met hardwerkende, gemotiveerde kunstenaars en andere creatievelingen. Ze noemen zichzelf 'een professioneel zootje (on)geregeld, en dus een unieke plek in Amsterdam.'

Eind 2024 zal deze hele hoek kaal geslagen zijn, inclusief alle bebouwing, bomen en struiken, waarna het gebied wordt opgehoogd. Het zal dan vijf jaar nodig hebben om in te klimmen. Vanaf pakweg 2030 zal het gebied dan opnieuw ingericht kunnen worden.

De gemeenschap van de Rafelrand is inmiddels in gesprek met de gemeente om te zien wat er in de toekomst op deze plek mogelijk is om in de Baaibuurt West toch weer ruimte te creëren als culturele vrijplaats.

Safari naar de Rafelrand

Voor het zover is, zullen hier de komende tijd nog diverse evenementen plaatsvinden. Onlangs werd er bijvoorbeeld een succesvolle Safari naar de Rafelrand georganiseerd.

AT5 wijdde in het verleden al een aantal uitzendingen aan deze Rafelrand, zoals in 2020 in het programma De Straten op de Zuider IJdijk: 'Waar ik nu sta, komt een flat'. Binnenkort zal er ongetwijfeld meer aandacht komen bij AT5 en *Het Parool*. <

Meer informatie: onseilandleven.nl/zeeburgereiland

Fort Knox, één van de culturele gemeenschappen van de Rafelrand

Stad voor iedereen

Amsterdam wil een stad zijn die voor iedereen toegankelijk is. Een stad waar iedereen gebruik kan maken van de straat, de stoep en het openbaar vervoer en waar iedereen welkom is. De gemeente doet er veel aan om de stad zo toegankelijk mogelijk te maken. Als u op een plek terecht komt die niet toegankelijk is, dan kunt u dit melden. Dat kan online via amsterdam.nl/mor of telefonisch via 14020. <

Omleiding door verlenging IJtram

Voor de nieuwe woonwijken op IJburg verlengt Amsterdam het spoor van tram 26. De werkzaamheden, die op 11 september gestart zijn op de Pampuslaan, duren tot 2024. Tot 22 december is de kant van de Pampuslaan met de even huisnummers afgesloten voor autoverkeer. De doorsteek tussen de Pieter Oosterhuisstraat en de Bert van Meerendonkstraat sluit definitief. Zo kan de tram straks ongehinderd doorrijden. Buslijn 66 richting Bijlmer Arena en buslijn N89 richting IJburg rijden op de heenweg om via de Cas Oorthuyskade en de Bert Haanstrakade. Hier komen twee tijdelijke haltes. Op de terugweg rijden ze de normale routes.

[Amsterdam.nl/verlengingijtram](https://amsterdam.nl/verlengingijtram) – gvb.nl/omleidingen <

Foto: Björn Martens

Proefles Oekraïens door Bohdan Kotuspei

De FlexBieb op IJburg heeft al jaren een Taalcafé, waar op allerlei manieren aan taal wordt gedaan: taalonderwijs (live en op de computers), duizenden leenbare boeken, gesprekken met al dan niet lokale ondernemers, politici, schrijvers en andere kunstenaars, en zo voort.

De komende tijd gaat de FlexBieb nog meer aan taal doen. Zo komen er proeflessen door en met bewoners: leer in één avond de basisbeginzelen van de moedertaal van de docent. Wie weet, smaakt het naar meer en wil je de betreffende taal grondiger bestuderen.

Op dinsdag 12 december is het Oekraïens aan de beurt. Gesproken en geschreven lijkt de taal veel op het Russisch, maar schijn bedriegt. De meeste Oekraïners van tegenwoordig hechten erg aan hun moedertaal, om begrijpelijke redenen.

De proefles wordt gegeven door Bohdan Kotuspei, 28 jaar, uit Donetsk (het oosten van Oekraïne). Hij ontvluchtte de oorlog en woont sinds 2022 in Amsterdam, tegenwoordig op IJburg. Bohdan werkt als websitebouwer voor een Amsterdams IT-bedrijf. Omdat hij het Nederlands nog niet goed machtig is, zal hij de les in het Engels en Oekraïens geven.

Locatie: FlexBieb, Talbotstraat 46

12 december 2023, 20.00-22.00 uur

Toegang: vrijwillige bijdrage voor Bohdan

Reserveren: chipta.com/tickets/event/66189/proefles-oekraïens-door-bohdan-kotuspei / [LocatieFlexBieb](https://locatieflexbieb.nl) <

Tante Gerritje

Elke donderdag en vrijdag zijn er keramiekworkshops voor buurtgenoten die het leuk vinden om samen te creëren. In Tante Gerritje ontmoet je leuke en creatieve mensen, die het fijn vinden om in hun eigen ritme mooie dingen te maken. Een recept tegen eenzaamheid! Tante Gerritje is een kleinschalig en gezellig buurtatelier waar inclusiviteit hoog in het vaandel staat. Er is aandacht voor het individu en ruimte voor persoonlijke groei. Openheid, kwetsbaarheid en eerlijkheid zorgen voor een fijne sfeer. Het is voor iedereen toegankelijk.

Locatie: Valentijnkade 12

14, 21 en 28 december 2023, 11.00-16.00 uur

www.tantegerritje.com <

Stiltewandeling in het Flevopark

Elke donderdag wordt er een stiltewandeling gelopen. Start 16.00 uur, vanaf het bruggetje achter Proeflokaal het Nieuwe Diep. Aanmel-

den niet nodig; wie aanwezig is kan meedoen. Meer informatie: stiltewandelingflevopark@gmail.com <

Syl Oude Egberink: wat is PTSS?

Mensen met trauma in hun geschiedenis kunnen veel klachten ontwikkelen. Dit maakt dat ze zich bevroren kunnen voelen in hun eigen leven. De IJburgse psycholoog Syl Oude Egberink komt uitleggen wat een posttraumatische stressstoornis (PTSS) is – en wat niet – en waardoor deze klachten ontstaan en blijven. En natuurlijk wat je ertegen kunt doen.

Locatie: IJburglaan 630E

di 19 december 2023, 20.00-22.00 uur

Toegang: vrijwillige bijdrage

Meer informatie: www.essencepsychology.nl

Reserveren: www.chipta.com/tickets/event/66497/syl-oude-egberink-wat-is-ptss <

Foto: Gitta Polak

Druk Het Oude Jaar Uit

Zondag 17 december 2023, 10.00-17.00 uur

Maak al je eigen wenskaarten (persoonlijk) in diverse druktechnieken, met alles in beeld en/of tekst wat je de geadresseerden toewenst. Je kunt een linoleumsnede maken, een stempel, stempelen of drukken met hout of stempelletters, sjabloneren. De introductie brengt je op meer ideeën. We werken op klein(er) formaat. Kom samen! Vanaf 16.00 uur met Glühwein! Locatie: De Grafiekdrukkerij, KNSM-laan 225 Kosten € 95. De kosten zijn inclusief materiaal/koffie/thee/lekkers

Geschikt voor alle leeftijden vanaf 12 jaar

info@grafiekdrukkerij.nl <

Kerst weggeefmarkt, naaicafé & reparatietafel

Woensdag 13 december is er in Lohuizen een grote weggeefmarkt met kerstcadeaus en kerstversiering. Bij het naaicafé maak je je eigen versiering van textiel. Reparateurs staan klaar voor je kapotte kerstlichtjes en andere huishoudelijke spullen.

Heb je (kerst)spullen over die je niet meer gebruikt? Of mooie spullen die als cadeau onder de boom kunnen bij een buurtgenoot? Lever het van te voren in bij Lohuizen op de Th.K. van Lohuizenlaan 10-164.

Inlevermomenten:

ma 11 december, 14.00-16.00 uur

di 12 december, 15.00-17.00 uur <

De Eester gaat door

Vanaf 19 november heeft De Eester wegens verbouwing haar deuren gesloten. De buurtcoöperatie gaat echter gewoon door. De Buurt-Bel, de Eestermobiel en de werkgroepen zetten hun werkzaamheden voort vanuit een

kantoor op de Panamalaan. Er kunnen afspraken gepland worden op dit kantoor of ergens in de buurt. Een aantal activiteiten gaat door op andere locaties. Huurders zoeken zelf een vervangende ruimte. Heb je hier hulp bij nodig? Dan kijkt De Eester graag met je mee.

info@buurtcooperatieohg.nl <

Samen (ver)bouwen we de Eester!

De Eester is een fijne buurtthuiskamer waar iedereen zich thuis voelt. Omdat de Eester van ons allemaal is, doen ze de verbouwing in samenwerking met buurtgenoten. En om circulair en kostenbesparend te werken, wordt er zoveel mogelijk gebruik gemaakt van materialen, meubels en andere benodigdheden die er al zijn.

Wil je meedoen? Helpen met klussen, inpakken, sjouwen, schilderen, meubels en kasten maken/in elkaar zetten,

spullen verzamelen? Ken je klussers en bouwers in de buurt? Heb je ideeën over eventueel bruikbare circulaire materialen/afvalstromen? Of heb je vragen? Ga naar: wij1019@eesterverbouwt.nl <

Eester Imps

De activiteiten voor 2023 zitten erop. In verband met de verbouwing van de Eester wordt onderzocht wat de mogelijkheden voor Eester Imps zijn in het eerste kwartaal 2024. Zo zijn er locaties nodig om de activiteiten tijdens de verbouwing voort te kunnen zetten. Weet je een geschikte locatie? Neem dan contact op met Ganna via eesterimps@buurtcooperatieohg.nl <

Gereedschap lenen in Oost

De Eester organiseert sinds kort een gereedschapsuitleen door en voor buurtbewoners. 'Lenen in plaats van kopen', meldt de site, 'bespaart grondstoffen en energie: goed voor het klimaat.' En de lener bespaart er ook geld mee.

TEKST: JOYCE HES

FOTO: MARCEL DE CNOCK

'Afgelopen september is de Gereedschapsuitleen, waar je allerlei gereedschap kan lenen om te boren, te timmeren of te tuinieren, van start gegaan', vertelt Donna Donkers, de coördinator. IJopener sprak met haar en met de medewerkers Sjanine van den Broek en Sjeng Lamers. Er zijn nu vijf medewerkers maar ze zoeken er

Buurt. De uitleen werd gevestigd in de Meevaart, aan de Balistraat. Veel gereedschappen komen van Gered Gereedschap, maar ze krijgen ook wel tweedehands spullen.

Twee keer per week, dinsdag- en vrijdagmiddag, kan men terecht bij de Meevaart, maar bovendien – en dat is een grote verworvenheid – is het nu ook mogelijk om gereedschap

nog meer!

In het Oostelijk havengebied begon het met duurzaamheidsinitiatieven en aanvankelijk met het project Gered Gereedschap aan de Zeeburgerdijk, waar gereedschap wordt ingezameld voor Afrika. Oorspronkelijk was het idee van De Eester om daarbij aan te sluiten, maar later specialiseerde de buurtcoöperatie zich in een uitleen voor buurtbewoners en dan ook voor de Indische

te lenen via de website.

Wat voor gereedschap lenen ze uit en waar is behoefte aan?

Donna maakt me erop attent dat iedereen op de website kan vinden wat er zoal wordt uitgeleend. Zelf noemt ze bijvoorbeeld een boormachine, die als je die leent voor vier dagen vier euro kost. Maar je kunt er ook tuingereedschap krijgen of een kruiwagen.

Het uitleen, laat Donna ons weten, heeft behalve een duurzaamheidsaspect ook een sociaal aspect. Zo was hun eerste lener uit op een heggenschaar en een boomzaag, maar had geen ruimte om zijn gereedschap op te slaan. Toen de boomzaag een te kort snoer bleek te hebben, kwam hij terug en adviseerden ze hem een goede haspel. Behalve voor een goed advies, is de uitleen ook een prima plek voor ontmoetingen. Kortom, bij de gereedschapsuitleen combineren ze het nuttige met het aangename.

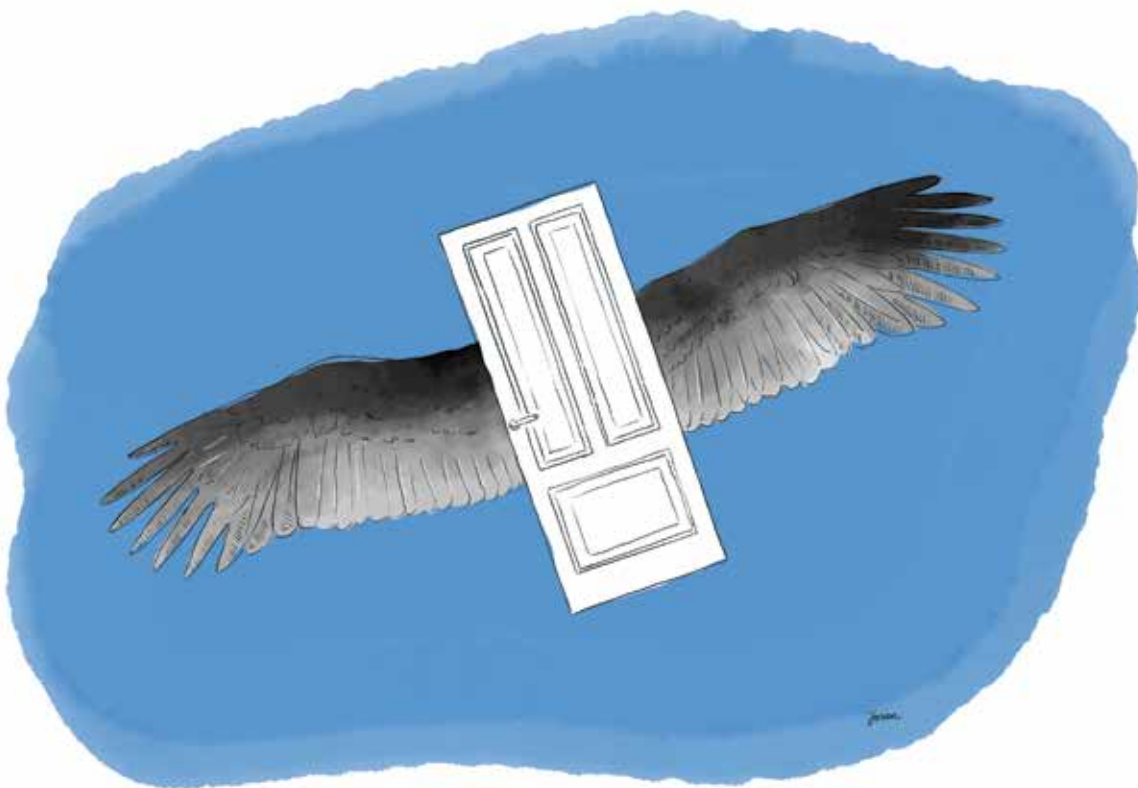
Tip: Als je nu, vóór 1 januari je account aanmaakt, kost het lidmaatschap je niets! <

ma en vr, 17.00-18.30 uur, Balistraat 48A
site: buurtcooperatieohg.nl/verduurzaamt

Vliegende Deuren in de Diemerscheg

TEKST: STIJN NOLLEN, STADSECOLOOG
ILLUSTRATIE: JOSIEN VOGELAAR

De Diemerscheg, met als startpunt het Flevopark, slingert als een ecologische snelweg door het hart van Oost. De scheg fungeert als de groene longen van het stadsdeel en bestaat uit parken, oevers en verbindingroutes die door zowel mens als dier graag gebruikt worden. Een wandeling door deze scheg kan verrassende ontmoetingen opleveren, van een plots opduikende ree tot onverwacht oog in oog staan met een vos of boommarter. Het wandelen door gebieden rondom het Nieuwe Diep of in het Diemerpark biedt steeds nieuwe en boeiende ervaringen, waarbij elke stap de moeite waard is. Wie wat avontuurlijker is ingesteld, volgt de route door het Diemerpark richting Muideren. Dit is echt veruit mijn favoriete gebied in Amsterdam en kan ik iedereen ten zeerste aanraden. Zo heb ik mijn vriendin hier mee naar toe genomen op onze eerste date en haar weten te verleiden door alle verschillende eendjes op de plas aan te wijzen. Naast die bijzondere eendjes vliegt er inmiddels een andere vogelsoort over de Diemerscheg. Eentje waarvan, als je een Amsterdamse vogelaar vraagt of hij dit ooit had verwacht, deze steevast 'nee' zal zeggen. Nadat het gebied in de afgelopen jaren ontdekt is door de otter én de bever, kunnen we sinds vorig jaar ook de grootste vogel van Nederland bijschrijven op dit lijstje. Twee zee-

arenden hebben zich namelijk gevestigd in de Diemerscheg en een gigantisch nest gebouwd. Deze vogel draagt de bijnaam 'De Vliegende Deur'. Over deze bijnaam heb ik soms mijn twijfels, aangezien een zeearend een kleine halve meter bij de afmetingen van een standaarddeur kan optellen. Dat zeearenden zich hier vestigen en een nest bouwen, is eigenlijk

niet zo verrassend. Ze geven de voorkeur aan nestplaatsen dichtbij water en in de nabijheid van veel vis, een ideale omgeving die de Diemerscheg biedt. De aanwezigheid van deze majestueuze vogels voegt een nieuw en opwindend hoofdstuk toe aan de rijke biodiversiteit van de Diemerscheg, die zich blijft ontwikkelen tot een groen paradijs voor mens en dier. <

Trouwe lezer

Ik woon al sinds 2002 in het Oostelijk Havengebied. Dit is mijn plek, mijn Amsterdam. Een stadswijk als een dorp, maar wel met de winkels op loopafstand, een tram voor de deur en zwembad in overvloed om de hoek. Een stadsdorp dat in al die jaren flink is veranderd, groter is geworden en van samenstelling is veranderd, maar toch mijn thuis is en blijft.

Als kind groeide ik op in een rijtjeshuis in een kustdorpje, waar iedereen elkaar kende en iedereen naar elkaar omkeek. Als puber vond ik dat soms benauwend en kon ik niet wachten om naar 'de grote stad' te vertrekken. Maar hier in de stad verlang ik weleens terug naar saamhorigheid. Wij wonen in een appartement, achter een dichte voordeur.

Als ik wil, hoef ik niks met mijn burens te maken te hebben en zij niet met mij. Als ik wil, hoef ik niets te doen met alle leuke plekken en initiatieven die er zijn in onze buurt. Maar ik vind het leven zoveel leuker en rijker door dat juist wel op te zoeken. Mij betrokken te voelen bij de wijk waarin ik woon en bij de mensen die samen onze wijk tot zo'n mooie plek maken.

De IJopener is vanaf de eerste editie een van mijn gidsen door de buurt. Het magazine opent mijn blik op kunstenaars, buurtbewoners, toekomstplannen en activiteiten waar ik anders nooit vanaf had geweten. Ik leer door het lezen van de artikelen buurtbewoners beter kennen en voel mij daardoor nog meer verbonden met mijn buurt.

De IJopener is eigenlijk de papieren variant op mijn oude dorpsbuurvrouw; zij die altijd alle nieuwtjes als eerste wist

en ze smeugig doorvertelde aan iedereen die het maar horen wilde. Jammer dat de IJopener nu stopt en ik op zoek moet naar een andere eyeopener. Heel veel dank aan alle vrijwilligers in de redactie die al die jaren mijn buurtgidsen zijn geweest. Jullie zijn gezien! <

Marieke de Wildt

Foto: Björn Martens

Ijopener vindt sport heel belangrijk. Daarom laten we kinderen aan het woord die graag sporten. We gaan met ze naar de training en interviewen na afloop de trainer. Zo leren we de sportclubs in onze buurten kennen. We spreken met Emily (9), ze korfbalt bij AW.DTV, een club die sinds 1902 bestaat.

Emily: 'Korfbal is een teamsport'

TEKST: HANNIE RAAFF
FOTO'S: BJÖRN MARTENS

Ik heb veel hobby's: met vriendinnen spelen, boeken lezen, tv kijken en pianospelen, ik kan "Winter wonderland" al spelen. En sinds een jaar zit ik op korfbal. Ik zat eerst op een soort ballet, maar korfbal vind ik leuker. Ik houd van balsporten, en korfbal is een echte teamsport. We kregen op school een proefles en een flyer en ik vond het meteen leuk. Ik zit in team D1, A1 is het beste. Ik heb vriendinnen in mijn team, maar ik maak ook heel snel nieuwe vriendinnen. Een paar meisjes uit mijn klas van de Montessorischool doen nu proeflessen, die komen er ook nog bij.

Bij korfbal spelen jongens en meisjes samen in een team, dat is erg leuk. Ik kan best wel goed de bal in de korf schieten, maar het maakt niet uit wie het beste is. Je moet goed samen spelen. Je mag niet met de bal lopen, als je vrij staat moet je wel rennen. Als je vrij staat kan je proberen te scoren, maar je kan ook kijken wie van je team beter staat.

Als je niet sociaal bent is korfbal echt niet een sport voor je.

We trainen op dinsdag- en donderdagavond van zes tot zeven, op zaterdag spelen we wedstrijd. In de zomer en de lente spelen we buiten, in de herfst en de winter binnen, in de sporthal op Zeeburgereiland. Soms ben ik na een hele dag school wel moe, maar als ik er ben, vind ik trainen altijd leuk. De trainers zijn alle drie lief, ze zijn nooit boos en we mogen ook gek doen en lachen. Wedstrijden zijn heel leuk. Als we thuis spelen mag ik ook mijn vader helpen – die is vrijwilliger in de kantine. Uit spelen is ook leuk, vooral als het echt buiten is, in de natuur.

Ik wil later ook in de natuur werken, het liefst als arts voor wilde dieren. Daar fantaseer ik over met mijn vriendin. Ik hoop dat ik dan ook nog tijd en geld heb voor korfbal.'

Trainer Skip (19)

'Mijn ouders zaten op korfbal. Ik ben als kind op voetballen gegaan, omdat ik wat anders

wilde. Maar ik kwam er achter dat korfbal gewoon leuker is. Je speelt met een kleiner team, het gaat sneller, je speelt gemixt. Het is de enige sport met dames en heren in één team.

Zegt Emily dat korfbal een sociale sport is? Je mag ook best individualistisch zijn, maar je moet tegelijk teamgericht zijn. Het imago van korfbal is dat het iets voor watjes is. Als je één wedstrijd hebt gezien, weet je al beter. Als de bal los is, niet door de korf gaat, mag iedereen proberen de bal te pakken, dan krijg je duels. Het tempo ligt ook heel hoog en er wordt veel gescoord. Het trainen van kinderen is erg leuk. Je leert ze technische vaardigheden zoals scoren, doorbal en rebounden, maar ook om goed op te letten wat hun teamgenoten doen. Als trainer let je er ook op dat kinderen aardig voor elkaar zijn. Verlegen kinderen worden makkelijk in de groep opgenomen. Ik heb een opleiding sport, bewegen en gezondheid gevolgd en ik werk in een BSO (buitenschoolse opvang).

Zelf speel ik in het tweede team van de senioren. Ik hoop in het eerste team te komen. En uiteindelijk landskampioen!' <

Korfbal is in 1902 uitgevonden door Nico Broekhuysen, een idealistische onderwijzer die vond dat arbeiderskinderen recht hadden op een gezonde, leuke, sociale en betaalbare sport. Het spel heeft zich in de loop der jaren ontwikkeld tot een serieuze sport. Er is een internationale korfbalfederatie met 69 aangesloten landen. Nederland wordt nog steeds kampioen. Naast ambities kent korfbal nog steeds sociale tradities. Opvallend is dat op korfbal veel vriendschappen ontstaan die zeer lang standhouden en dat dan nieuwe generaties ook weer gaan korfballen.

Bekijk vooral de website van AW.DTV. Daar staat ook informatie over het Jeugdfonds Sport & Cultuur, voor tegemoetkoming in de contributiekosten.

BEDRIJVENCENTRUM
Oost

ZONE
No entry sign
ZONE
30

WET
No parking sign

TOWEL

Inspirerende ideeën van Robert Jasper Grootveld

Sjarifah Meijerman, Lisa Heida en Sander Kloppenburg (foto: Lida Geers)

In 1955 voer Robert Jasper Grootveld met zijn eerste vlot de Phyra door de grachten. Toen kon hij niet vermoeden dat hij anno 2023 een groep volgelingen zou hebben die zich de Vlotenbouwers noemt. Het ging Robert om het afval uit de grachten halen, de Vlotenbouwers van nu om meer natuur in de stad.

TEKST: LIDA GEERS

Ik spreek met drie Vlotenbouwers: Sander Kloppenburg, Sjarifah Meijerman - die in 1996 bij Robert kwam te werken - en Lisa Heida, die net als de hele groep Vlotenbouwers het voortbestaan van de vloten hoog in het vaandel hebben staan. Zij vertellen dat provo, kunstenaar en anti rookmagiër Robert (1932-2009) met zijn vloten altijd een haat-liefdeverhouding met de gemeente heeft gehad. In 1955 werd het eerste vlot de Phyra, gebouwd van allerlei afval uit de grachten, te water gelaten en Robert voer daarmee door de grachten. Dit was zo uniek dat hij het Journaal haalde. Burgemeester Van Hall, die in 1956 aantrad als burgemeester, wilde de grachten waarin veel afval dreef schoonmaken. De gemeentereiniging vond kennelijk dat het vlot van Grootveld ook bij het afval hoorde. Het vlot werd verslept naar de vuilstort, waar het vernietigd werd. Achteraf werden duizend excuses gemaakt en Robert kreeg van de gemeente geld om een nieuw vlot te bouwen. Het werden vier vloten van in totaal vijf bij zes meter. Deze drijven nu in de Entrepothaven; Yuppie-management, Oceaan, Voedseltuin en Tuintje van de Tuinman. Deze drijvende tuinen bestaan uit grote blokken piepschuim van één bij één

meter, 50 centimeter hoog. Om ieder blok piepschuim zit schaduwgaas en daaromheen zijn visnetten geknoopt. Vervolgens werden de blokken aan elkaar geknoopt. Op de blokken kwam grond en compost, waarin planten en bomen werden geplant. Zo ontstond een drijvende tuin. De tuinen zijn beplant volgens een verantwoord beplantingsplan van Arno Baan.

Piepschuim blijft drijven

Volgens de Vlotenbouwers is het echt heel mooi als je erop loopt. Op een van de tuinen is zelfs een nestje van een ringslang gevonden. Het voordeel van het piepschuim is dat de vloten meebewegen met het water, ook bij stormachtig weer, en niet overspoeld worden. Een van de leerlingen van Robert Jasper is Arie Taal. Hij maakte de drijvende tuin naast de Oosterkerk, opgebouwd uit piepschuim dat in de grachten dreef. De vloten werden geknoopt in de havenloods aan de Zeeburgerkade.

Robert, die gevaren had, concludeerde dat er genoeg water was om op te wonen. En hij had het idee dat de vloten die gebouwd werden eilanden zouden zijn waarop mensen konden wonen. In de tijd dat hij door de grachten voer, gaf hij er filmavonden op. Er wordt verteld dat er zelfs een baby op is geboren. In 1994 kreeg hij van de gemeente de opdracht drijvende parken te maken. Een grote groep medewerkers - Robert hielp hiermee veel mensen aan

werk - ging aan de slag en in 2000 werden de vloten te water gelaten. Robert wilde niet bij de opening aanwezig zijn omdat hij een van de tuinen meer op een stadspark vond lijken, wat hij absoluut niet oké vond.

Kleine reparaties noodzakelijk

De Vlotenbouwers, een groep van ruim 15 mensen, blijven volgens Sander doorknopen. Sander: 'Op de punten waar de vloten tegen de touwen schuren beschadigt het vlot een beetje. Dat is heel makkelijk te repareren. De groep heeft de gemeente een reparatieplan aangeboden en wilde de vloten tegen kostprijs repareren. Maar de gemeente denkt daar anders over en vindt dat de reparaties gedaan moeten worden door het gerenommeerde bedrijf Nautilus Eco-solutions, dat ecologisch verantwoord werken hoog in het vaandel heeft staan.' Alleen de manier waarop de vloten nu voor heel veel geld worden gerepareerd, slaat volgens de Vlotenbouwers nergens op. Er worden grote geodoeken onder de vloten door getrokken en vastgeniet. Hierdoor verdwijnt de biodiversiteit onder de vloten. De planten en bomen die op de eilanden staan, hebben hun wortels tussen de blokken piepschuim door gewurmd en dat is dan weer een leefgebied voor het onderwaterleven. Van de mosselen, sponsjes en andere onderwaterdier-tjes die zich in de bijna vijftienvintig jaar dat

Te water laten van een nieuw vlot (foto: Rob Schrama)

Een mooiere tuin kan het niet zijn. Sander neemt er een biertje op (foto: Arnold Korporaal)

de vloten in het water liggen daar gehuisvest hebben, wordt in één klap hun woongebied vernietigd. Een ander punt is dat van het geodoek nu al slierten kunststof loslaten. Verder is het hout dat op de vloten gebruikt wordt met milieuvriendelijke verf geïmpregneerd. En er is een schuifbrug tussen twee vloten bedacht, die om de haverklap in het water valt omdat de eilanden afzonderlijk van elkaar op en neer bewegen. Als klap op de vuurpijl wil de gemeente de kleine tempel op een van de vloten verbouwen tot tuinhuis. Dat is volgens de Vlotenbouwers absoluut niet de bedoeling en bijna heiligschennis. Daarom voeren de Vlotenbouwers regelmatig zelf 'guerrilla-reparaties' uit, vertelt Sjarifah. De Vlotenbouwers onderhouden de tuinen. Het Tuintje van de Tuinman, dat eerst werd onderhouden door ouderen, wordt nu beheerd door Sander en Lisa. Op de vraag hoe je daar komt, vertellen ze dat ze daar een witte waterfiets, een er-

fenis van het witte fietsenplan van Robert Jasper, voor gebruiken. Die ligt er op dit moment een beetje verloren bij aan de kade tegenover de drijvende tuinen.

Van prijs naar dwangsom

Een paar jaar geleden wonnen de Vlotenbouwers een prijs met hun idee om met drijvende tuinen de Oostelijke Eilanden groener te maken. Ze kregen daarvoor 50.000 euro. Er werd enthousiast materiaal besteld en men ging aan de slag. Toen bleek dat de vloten met piepschuim werden gebouwd, trok de gemeente zich echter terug omdat dit volgens de gemeente geen duurzaam materiaal is. Het geld moest worden teruggestort. Ook zou een dwangsom opgelegd worden als de vloten toch te water gelaten zouden worden. Nadat de makers bezwaar hadden gemaakt zijn de vloten alsnog te water gelaten. Ze drijven nu in de Wittenburgervaart. Verder zijn er wilgendruppels

gevlochten. Dit zijn drijvende kleine mandjes van wilgentenen waarin waterplantjes groeien. De wilgendruppels filteren het water omdat daar talloze mosselen en sponzen aan hechten. Speciaal voor de familie meerkoet is er een klein vlot bijgebouwd, zodat de kleintjes na een zwempartij terug kunnen klimmen op het grote vlot.

Robert heeft veel mensen en bedrijven geïnspireerd met zijn floating foodgardens, zoals ze genoemd worden. Als Amsterdam in 2025 zijn 750 jarig bestaan viert, zal een drijvende kas zijn gerealiseerd bij het Marineterrein. Hoe mooi is dat. <

Informatie over de Vlotenbouwers:
www.vlotenbouwen.nu en www.instagram.com/drijvendetuinenamsterdam

De Veemkade is een stille moordenaar

Aan de Veemkade in het Oostelijk Havengebied is weer iemand verdronken. Hoe zit het met de veiligheidsmaatregelen?

TEKST: JOOST VAN DER VAART
 FOTO: BJÖRN MARTENS

Bij het verschijnen van deze laatste papieren IJopener, waarover u elders in dit blad meer leest, willen we stilstaan bij een tragisch verdrinkingsgeval in onze buurt. Op 18 oktober werd het levenloze lichaam van de jonge Sam van Grondelle uit de IJhaven gehaald, ter hoogte van de boeg van binnenvaartschip Varia dat aan de Veemkade zijn vaste ligplaats heeft. Sam (29) was in het weekend met vrienden gaan stappen in Noord, had volgens lokale media waarschijnlijk gedronken en is vanaf de pont bij CS de verkeerde kant opgefietst. Uiteindelijk kwam hij op de Veemkade terecht en is daar mogelijk met fiets en al het water ingereden.

Op de plek van Sams overlijden hebben wekenlang bloemen, kaarten en lichtjes gelegen. Als oprechte rouwverwerking. Maar iedere keer als iemand verdrinkt moet je de vraag stellen: was dit nodig? Het lijkt of Amsterdam stilzwijgend accepteert dat er jaarlijks gemiddeld 10 tot 12 mensen, doorgaans jonge mannen, in grachten en havens vallen en verdrinken. Meestal gaat

het zo: ze komen 's avonds uit de kroeg of van een feest, moeten plassen, lopen naar het water en legen hun blaas. Duizelig, wankelend mischien. Eén misstap en je ligt erin. Met de fiets kan het ook zomaar gebeuren. Een stuurfout is snel gemaakt, zelfs zonder drank. En kom er dan maar eens uit. Hoge kades, kou in herfst, winter en vroege lente. Niemand om je te helpen, je bent meestal reddeloos verloren. Zo ook Sam.

De gemeente onderkent de gevaren en neemt langzaam maatregelen. Gerenoveerde grachtenkades hebben bijvoorbeeld grijpranden en stalen hangtrappen voor drenkelingen. Aan de Veemkade is, voor zover de IJopener waarnam, een grijpkabel iets boven de waterlijn gespannen, al is die niet goed zichtbaar. Over de hele lengte van de kade zijn meerdere reddingstrappen gemonteerd.

Maar deze maatregelen, hoe goedbedoeld ook, zijn niet afdoende. Amsterdamse kades zijn stille moordenaars. Ook de Veemkade. Navraag bij reddingswerkers leert dat er meer maatregelen genomen kunnen en moeten worden. 'Denk aan het plaatsen van paaltjes en hekken; betere en meer verlichting op de kade en op de rand van

water en kademuur; lichtgevende reddingskabels en dito trappen; een ondiepe strook water vanaf de kadekant; reddingsboeien op grijphoogte vanuit het water en een combinatie van al deze maatregelen', zegt een voormalig (water)oppervlakteredder desgevraagd.

Sam van Grondelle was een getalenteerd mens. In zijn vrije tijd voetbaltrainer. Als onderzoeker was hij verbonden aan de Vrije Universiteit Amsterdam, bezig met vluchtelingen en hun arbeidsdeelname. Hoogleraar en Sams begeleider Halleh Ghorashi zegt in een in memoriam: 'Hij had een voorbeeldige promovendus kunnen worden. En zo graag had ik hem in dat pad willen begeleiden.' Zover kwam het niet. Sam is verdronken - en misschien had dat wel voorkomen kunnen worden. <

Het Nieuwe Diep is een plas aan de oostkant van Amsterdam die doorsneden wordt door het Amsterdam-Rijnkanaal. Een wandeling met frisse luchten, de fraaie Nesciobrug, de oude Diemerzeedijk en leeuwen als poortwachters bij het Amsterdam-Rijnkanaal.

TEKST EN BEELD: GOOS VAN DER SIJDE

Oostommetje: het Nieuwe Diep

Vanaf de Insulindeweg nemen we het paadje dat het noordelijke deel van de Joodse Begraafplaats in tweeën snijdt. Daarna ronden we het zwembadterrein via een rustiek pad langs de zwembadsloot en komen uit bij het Nieuwe Diep. Daar is het veel opener en kan het soms best hard waaien. Bij het Amsterdam-Rijnkanaal slaan we rechtsaf en klimmen de kanaaldijk op. Een prachtig uitzicht heb je hier. Links het kanaal en het Bovendiep. Rechts het Nieuwe Diep dat grenst aan het Flevopark en ook wel het Benedendiep wordt genoemd.

Om aanvaringen met fietsers op de kanaaldijk te voorkomen, kun je ook het graspad langs het kanaal nemen. We lopen langs schiereilandjes die zijn aangelegd als ecologische stepping stones voor bijvoorbeeld reeën die het kanaal willen oversteken en zo uit het water kunnen komen. De oevers zijn namelijk erg steil. Verderop aan de rechterhand ligt een gehuchtje met de kleine jachthaven Nooitgedacht. Jaren terug kon je hier over de Ringvaart worden gezet met een trekpontje, voor een kwartje of zo. Het pontje ligt er nog wel, maar is niet meer in gebruik. Even verder ligt een houten brug die veel door fietsers wordt gebruikt want het fietspad langs de Ringvaart komt hier op uit. Via de stijlvolle Nesciobrug steken we het Amsterdam-Rijnkanaal over. Deze zogeheten tuibrug is onderdeel van een belangrijke fietsverbinding voor IJburg en lijkt aan beide kanten ledematen te hebben. De wandelaars kiezen voor het korte been en een trap, de fietsers voor het lange been en zij komen aan de overkant direct uit op de Diemerzeedijk. De brug is vernoemd naar de schrijver Nescio, die dik een eeuw geleden in deze omgeving veel wandelde en daarover schreef in bijvoorbeeld het verhaal *Buiten-IJ* in *Mene Tekel*.

Bij Villa Zomerlust lopen we de Diemerzeedijk op en slaan linksaf. Even verderop ligt de Hein de Haanbrug. Zin in een kop koffie of een hapje? Steek de brug over naar Steigereiland en bezoek het café van Theater Vrijburcht. Het theater organiseert leuke, kleine voorstellingen en muzikale optredens.

We lopen verder over de Diemerzeedijk die al sinds de 13e eeuw bestaat. De Allerheiligenvloed in 1170 was de aanleiding om de Diemerzeedijk aan te leggen om de laagliggende veengebieden tegen de Zuiderzee te beschermen. Maar in de eeuwen daarna brak de dijk vaak door. Zo is het Nieuwe Diep ontstaan

door dijkdoorbraken in 1421 en 1651.

Even na de gemoderniseerde Ipenslotersluis wandelen we onder de Zeeburgerbrug (A10) door en zien aan onze linkerhand het Gemeenlandshuis dat uit 1727 stamt. Het pand is 250 jaar eigendom van het waterschap geweest, maar in 2008 overgedragen aan Vereniging Hendrick de Keyser die veel monumentale panden in en om Amsterdam bezit, restaureert en onderhoudt. In het zomerseizoen kun je het bezoeken.

We lopen verder langs Camping Zeeburg, en nemen de Amsterdamse Brug om het kanaal over te steken. Daar kunnen we eventjes naar rechts wandelen om Gemaal Zeeburg te zien en de vier leeuwen die de zogenaamde schuivenhuisjes escorteren. (Voor een verhaal over Gemaal Zeeburg zie pagina 28). We lopen de Zeeburgerdijk op en wandelen langs de 17e-eeuwse Herberg Zeeburg, na restauratie nu een woonplek voor een aantal gezinnen.

Naar keuze lopen we terug naar tramhalte Flevopark of naar de bushalte aan de Insulindeweg.

We beëindigen deze routebeschrijving met een citaat van Nescio uit het verhaal *Buiten-IJ – De Ontdekking*:

‘Het was op een middag in November; achter ons stond ’t lage zonnetje, midden boven den Zeeburgerdijk. Hoyer liep met z’n jas open, de enige overjas die we met z’n vijven hadden. Het was een bijzonder mooie, zoele dag. Rechts in de diepte lagen de weilanden, bleekgroen en drassig. Voor ons uit, onder aan den dijk, stonden de boomen van ’t Jodenkerkhof hoog en knoestig en hadden een lila weerschijn. Bleekblauw was de lucht boven ons; als wij ons omkeerden, zagen wij de zon in ’t Spuikanaal schijnen en op de sjoefle houten loodsen aan de overzij, de anders zoo onooglijke, grijze planken blonken in het licht, de heele wereld om ons heen blonk in het licht, de aarde gaf licht en zoo ver als onze oogen reikten was de wereld van ons, en verder.’ <

Informatie:

Lengte: ongeveer zes kilometer

Start- en eindpunt: bushalte 37 of tramhalte 3 Insulindeweg (of eindhalte tram 3 Flevopark)

Horeca: café van Theater Vrijburcht, Jan Olphert Vaillantlaan 143 (iedere dag open 11.00-20.00 uur)

Graspad langs Amsterdam-Rijnkanaal

Gehucht Nooitgedacht

Nesciobrug

Gemeenlandshuis

Een van de vier leeuwen bij het kanaal

Herberg Zeeburg op de Zeeburgerdijk

◀ Fons Doorson als liftboy in Tuschinski op 26 maart 1935

◀ Fons Doorson tijdens de viering van het 85-jarig bestaan van het Flevopark

1935: liftboy in Tuschinski

In 2016 maakte fotograaf Edwin Butter opnames van het 85-jarig jubileum van het Flevopark in opdracht van de Vereniging Vrienden van het Flevopark. Hij ontmoette daar onder meer Fons Doorson, een man met een heel bijzonder levensverhaal. Edwin maakte daar een mooie blog over: 'ontmoetingen met bijzondere mensen'.

TEKST: EDWIN BUTTER
FOTO'S: EDWIN BUTTER EN FAMILIEARCHIEF A.N. DOORSON

In september 2016 heb ik een fotografisch verslag gemaakt van de tweedaagse viering van het 85-jarig bestaan van het Flevopark in Amsterdam Oost. Daarbij raakte ik in gesprek met een man met de naam Fons Doorson. Het bleek dat hij als tienjarig jongetje met de mondharmonicavereniging waar hij lid van was, nog deel had uitgemaakt van de feestelijke opening van het park. Fons was dus inmiddels 95 en nog bijzonder helder van geest. Tussen het fotograferen door heb ik die twee dagen, waarin hij steeds aanwezig was, veel met hem gesproken.

Zijn vader kwam uit Suriname en zijn moeder uit Amsterdam. Dit maakte Fons 'een Amsterdammer met een kleurtje', zoals hij zelf zei. Als veertienjarige piccolo bij het Carlton Hotel is hij door Tuschinski gevraagd om als liftboy in zijn theater te komen werken. Tijdens de Tweede Wereldoorlog wisten de Duitsers niet wat zij met hem aan moesten. Door zijn huidskleur konden zij hem niet in één van hun hokjes plaatsen. Zijn vrienden werden allemaal tewerkgesteld, waardoor hij zich in die periode behoorlijk eenzaam heeft gevoeld.

Op het moment van het jubileum van het Flevopark woonde Fons in het Flevohuis. Hij baalde ervan dat er geen eigen keuken meer in dit tehuis gevestigd was. Het Surinaamse eten van

de toko lustte hij niet. Hij gaf de voorkeur aan de Hollandse pot. Tot voor kort was hij nog lid geweest van de zangvereniging die gedurende het jubileum optrad.

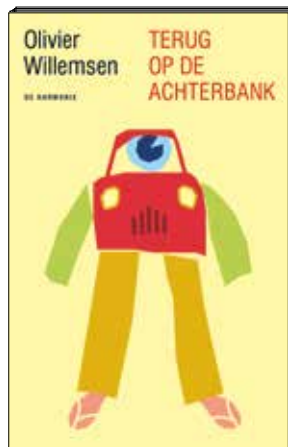
Afgelopen september heb ik een privérondeleiding gekregen van een lid van mijn fotografeclub door het Joods Museum. Samen met haar zat ik naar oude opnames te kijken over bioscoopmagnaat Abraham Tuschinski die, behalve het prachtige art-deco theater in de Reguliersbreestraat, een waar uitgaansimpe-rium had opgebouwd in en vanuit Rotterdam. In de film trad ook een liftboy op, waarna ik haar vertelde dat ik enkele jaren geleden een man had ontmoet die dit ook ooit was geweest. Thuis heb ik wat zoekwerk gedaan via Google en daarbij bleek het dus dezelfde persoon,

Fons Doorson, te betreffen! Hij heeft als liftboy zelfs nog een rolletje in een film met de titel *Komedie om geld* uit 1936 gespeeld.

Vervolgens heb ik contact gehad met Maria, een dochter van Fons. Zij vond het fijn om te horen dat haar vader indruk op mij had gemaakt, omdat ik hou van dit soort mensen en hun verhalen. Zij was erg blij met de foto's die ik van hem had gemaakt tijdens het jubileum van het Flevopark. Fons bleek inmiddels te zijn overleden. Hij is 99 jaar en 9 maanden oud geworden.' <

Voor de blog zie: butterfoto.weebly.com/blog/ontmoetingen-met-bijzondere-mensen
Film 'Komedie om geld' (1936), zie: www.youtube.com/watch?v=1L54JCzbVzQ

De 7 Provinciën
design • bouwkundig ontwerp • uitvoering • bemiddeling o.g.
www.ydesign.nl 020-419 39 38 KNSM laan 867 1019 LK Amsterdam

Schrijvers uit Oost in de schijnwerpers

TEKST EN INTERVIEWS: ELINE CRIJNS

In deze laatste aflevering van de Boekenhoek een terugblik op een aantal schrijvers die de afgelopen jaren de revue passeerden in interviews met IJopener. Volop inspiratie voor wie winterse leeshonger heeft.

Zolang als IJopener bestaat, besteedt de redactie aandacht aan boeken. Bij voorkeur van schrijvers die wonen in het verspreidingsgebied van het magazine. Keuze genoeg, want achter de gevels van Amsterdam-Oost wordt volop geschreven. De aandacht ging uit naar recent verschenen titels en varieerde van romans tot kinderboeken en van filosofie tot non-fictie. De gesprekken met de schrijvers leverden een inkijkje op in hoe zij te werk gaan en waarom ze juist dat boek schreven, en ze lichtten een tipje van de sluier op over de inhoud van het boek. De Boekenhoek als smaakmaker om u lekker te laten lezen. Op deze pagina's een compilatie van *soundbites*, markante citaten, uit die gesprekken; de volledige interviews kunt u teruglezen op de website van IJopener of op Oost-online. De boeken vindt u in de boekhandels van Oost.

Foto: Ruud Pos

De geur van een moeder | **Lucia van den Brink**

'Schrijven is denken op papier en dingen onderzoeken in een veilige omgeving. Om stapje voor stapje vorm te geven aan wat je heel eng vindt of wat je pijn heeft gedaan. Maar dit verhaal is ook fictie; dat komt door de tatoeages. Ik wilde zichtbaar maken hoe je zoiets als verwaarlozing en mishandeling met je meedraagt. Ik was benieuwd hoe het eruit zou zien als je dat verleden letterlijk op je huid zou dragen.'

FICTIE

Foto: Adrie Mouthaan

Terug op de achterbank | **Olivier Willemsen**

'Een paar jaar geleden reed ik met mijn ouders mee naar de Alpen om daar te gaan racefietsen. Het was enkel een lift; ik ging niet met ze op zomervakantie zoals de hoofdpersoon. Toch geneerde ik me een beetje dat ik met hen meereed. Uit dat gevoel gedurende die trip is het idee voor dit verhaal ontstaan. De transformatie van een volwassen man die meteen weer in een kind verandert en dat lijdzaam ondergaat, wilde ik uit zijn verband trekken en er heel veel humor in stoppen.'

Foto: Bart Koetsier

De kapperszoon | **Gerbrand Bakker**

'Het is gelukt om dit boek patsboem midden in Amsterdam te situeren. Eerder had ik altijd een rustige achtergrond nodig zonder trams en al te veel mensen. (...) Ik wil als mens dicht bij mijn eigen romans staan. Ik kan geen heel akelige boeken schrijven. Ik blijf het liefst bij mijn eigen rustige stijl en gevoel. Een boek moet in overeenstemming zijn met mijn aard, anders heeft het voor mij geen zin. Dan zou ik mezelf als mens geweld aan doen, waarom zou ik?'

NON-FICTIE

Foto: Annaleen Louwes

Grensstreken | **Milo van Bokkum**

'Voor mij zijn grenzen altijd interessant geweest. Op vakanties zoek ik altijd de grensstreek op. Een grens in het landschap zie je vaak niet, maar tegelijkertijd verandert op die plek alles. Er gaan andere wetten gelden, andere politiek, je komt vaak in een andere cultuur. Ik kan eindeloos naar kaarten kijken. Je komt van alles tegen. Dan ga ik uitzoeken hoe dat zo is gekomen. De verhalen achter het ontstaan van grenzen zijn betekenisvol, want een grens grijpt heel erg in de wereld in.'

Foto: Joost Joosten

De groef | **Maartje Wortel**

'Voor mij is lopen in rondjes ideaal, als ik een route met nummertjes zou moeten lopen, wil ik daar zo snel mogelijk doorheen naar het eindpunt. Ik ben pas ontspannen als 'het taakje' dat voor mij ligt, volbracht is. Dat is een kwestie van temperament, denk ik. Je hoeft [in het Oosterpark] geen keuzes te maken om links- of rechtsaf te slaan, zoals in het Flevo-park dat veel grilliger van vorm is. Daar raak je niet in een groef.'

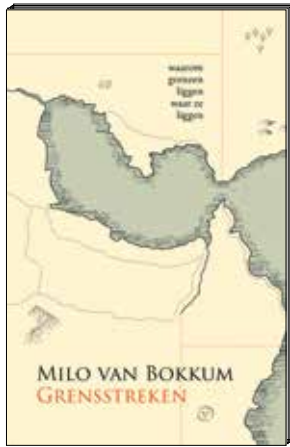

Foto: Frank Ruiter

In lichtjaren heeft niemand haast | **Marjolijn van Heemstra**

‘Het donker is de tijd dat je even stil bent, tot rust komt. Ik heb zoals veel mensen last van de haast en de stress en de druk van alles. Het feit dat we de nacht zo hebben weggeduwd zegt alles over onze mentaliteit en over onze manier van leven; alles moet lichter, sneller en productiever. Wanneer hebben we nog de overgang van werk naar rust? Het donker is een tijd van vertraging.’

Foto: Merlijn Doomernik

Zelf doen | **Niña Weijers**

‘Als je schrijft heb je altijd een plek in je geest om naartoe te gaan. Dat is heel bevrijdend.’ Weijers vertelt dat idealiter leven, lezen en schrijven in elkaar overlopen. In haar mini-essays verbindt ze voorvallen uit het normale leven aan iets wat ze heeft gelezen. Of andersom zet literatuur haar aan het denken over haar eigen leven. ‘Die wisselwerking ontdek ik graag. Mijn stukken zijn een soort puzzel, waarbij ik dingen aan elkaar verbind die op het eerste gezicht niet meteen logisch een verband vormen.’

Foto: André Bakker

Ontsporen | **Sarai van de Boel**

‘Kunst en filosofie zijn triggers om mensen te helpen fijnere, diepgaandere gesprekken te hebben. Om betekenisvol te communiceren. Kunst is gemaakt door mensen die bezig zijn met onderwerpen en zich daar vragen over hebben gesteld. Die liggen in het kunstwerk besloten. Ik zet kunst in als middel. Ik geef mensen met het boek de mogelijkheid om zelf een filosofische benadering toe te passen, ook als ze niet naar een museum gaan.’

FILOSOFIE

Foto: Merlijn Doomernik

De toekomst van het sterven | **Marli Huijer**

‘Veel mensen zullen in de nabije toekomst vaker alleen zijn tijdens hun stervensproces. De reden daarvoor is dat we én steeds ouder worden én dat we dat in steeds grotere getale doen vanwege de vergrijzing. Er zullen relatief weinig jongeren zijn om ouderen te verzorgen, een probleem dat de overheid niet kan bijbenen. Als vuistregel geldt dat je in je laatste levensfase zo’n twaalf mensen om je heen nodig hebt om voor je te zorgen als je niet zelf meer in staat bent de dagelijkse dingen te doen.’

Foto: Marco Nauta

Game on | **Cis Meijer**

‘Ik probeer dicht bij de belevingswereld van jongeren te komen. Ik probeer in hun hoofd te stappen en te bedenken wat ze meemaken en voor wat voor dilemma’s ze komen te staan. Vriendschap is bijvoorbeeld heel belangrijk. Ik kijk hoe ik dat kan toepassen in een verhaal op zo’n manier dat je daar heel erg spanning in krijgt. Tijd is daarbij een belangrijk element; de hoofdpersonages moeten iets oplossen voor het te laat is.’

Alle interviews zijn terug te lezen in het archief op Ijopener.nl en op Oost-online.nl

liefde begint met een lach, groeit met een kus, eindigt met een traan

**na de Poezenkrant nu ook de IJ-opener?!...
hulde en dank aan alle (voormalige) vrijwilligers/sters
voor jullie jarenlange inzet**

Amsterdam verliest een pareltje – de boekhandel blijft – van Eesterenlaan – app ons 06 1544 8310

SAMENSTELLER: NATANJA DEN BOEFT

Jeugd

Woensdag 27 december

OBA Oosterdok, **Als het sneeuwt**

Woordeloze voorstellingen over dromen. Maker Simone de Jong is op reis. Ze loopt, glijdt, valt, springt, draait, sluipt en sleurt zichzelf vooruit. Vanaf twee jaar.

15 uur, Oosterdokskade 143

€ 12,50 / € 6,25

© Moon Saris

Vrijdag 29 december

OBA Javaplein, **Hiphop Boekendans**

Hiphop dansworkshop geïnspireerd op het boek *When the beat was born* van Laban Carrick Hill. Van zijn jeugd in Jamaica tot zijn jonge jaren in de Bronx, vertelt het boek hoe Kool Herc een dj werd. Hoe kinderen in beneden stopten met vechten om te breakdancen en hoe de muziek die hij uitvond een cultuur werd en de wereld veranderde. Nora Netzel neemt je mee in een workshop hiphop vanuit je eigen beweging en gevoel. Vanaf vijf jaar.

13 uur, Javaplein 2

Gratis, aanmelden via 020 5230900 /

javaplein@oba.nl

Vrijdag 5 januari

OBA Oosterdok, **Onder de grond**

Waar kom je uit als je een gat graaft naar de andere kant van de wereld? Mare en Lev graven allebei een gat en komen elkaar diep onder de grond tegen. Ze graven samen verder en komen op een plek vol avontuur en vreemde verhalen. Vanaf vijf jaar.

14 uur, Oosterdokskade 143

€ 12,50 / € 6,25

Theater en dans

Donderdag 21 december

Mezrab, Balfolk, met Aerokorda en Duo Baftig

Balfolk, een combinatie van ballroom en volksdans, is ongekend populair. Elke maand host Mezrab een dansavond. Die begint met een korte workshop, en al na een paar instructies dans je mee. Daarna is er de muziek: Duo Baftig komt voort uit de Balfolk en speelt vooral Ierse en Scandinavische nummers, op gitaar en viool. Trio Aerokorda's muziek heeft Keltische, Slavische en klassieke invloeden.

19 - 23.55 uur, Veemkade 576

€ 18 / € 16

Zaterdag 23 december

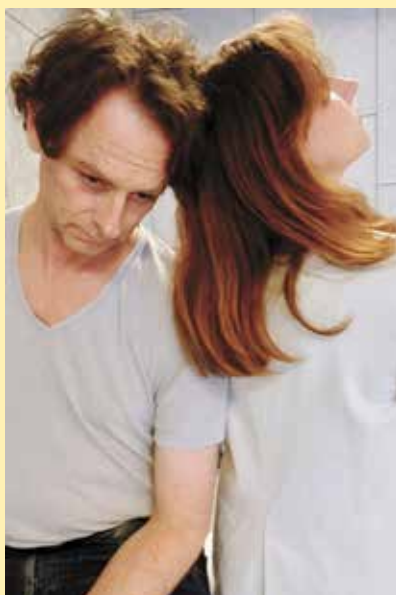
Pleintheater, **Ze zitten en zeggen even niets**

Een vrouw en een man. Ex-geliefden die inmiddels weinig meer delen dan een kind. Zij is druk, hij depressief. Dat kind was achteraf bezien misschien toch niet zo'n goed idee. Er zijn vast mensen die beter voor haar kunnen zorgen.

Tragikomisch theater naar een tekst van Ali Junejo. Regisseur is Aus Greidanus jr. en in de hoofdrollen Marguerite de Brauw en Julien Croiset.

20.30 uur, Sajatplein 39

€ 17,50 / € 15,50 / € 13,50 / € 4,50

Videostill: Dammes Kieft

Muziek

Zondag 17 december

Theater Vrijburcht, **Impro Bellissimo Sunday Jazz**

In de eerste set Vera Morais en Hristo Golemimov die poëzie en muziek samen laten optrekken als basis voor improvisatie. In de tweede set het Sound Lee Quartet met repertoire van Lee Konitz.

15 uur, Jan Olphert Vaillantlaan 143

€ 7,50

Vrijdag 22 december

De Nieuwe KHL, **Rise and Dine Jazz**

Gospelkoor Rise and Shine met swingend repertoire. Tussen de nummers door worden shared dinergerechten geserveerd.

19 uur, Oostelijke Handelskade 44

€ 49,50

Zaterdag 23 december

Muziekgebouw, **Verlangen naar licht in een donkere tijd**

Gothische muziek in de aanloop naar kerst. Alle stukken zijn vijf tot acht eeuwen oud en bejubelen hemelkoningin Maria en de aankondiging van de geboorte van haar kind Jezus.

20.15 uur, Piet Heinkade 1

€ 41 / € 33

Vrijdag 29 december

De Nieuwe KHL, **Gipsy Saloon**

Even weg uit de kou en omringd door warme, melancholische muziek. Muziekgezelschap Servus speelt Russische, Yiddische en Joegoslavische muziek.

18.30 uur, Oostelijke Handelskade 44

€ 7,50, met driegangenmenu € 47,50

Vrijdag 5 januari

Muziekgebouw, **FIBER X The Rest Is Noise**

Twee audiovisuele performances rond thema's als queerness, kolonialisme, hoop en zelfexpressie. Het Rotterdamse duo Animistic Beliefs en mediakunstenaar Jeisson Drenth presenteren de wereldpremière van Thúc Tĩnh (Ontwaak). De Berlijnse dj en producer CEM (Cem Duran) werkt samen met licht- en mediakunstenaar Theresa Baumgartner. CEMs abstracte soundscapes bevatten elementen die verwijzen naar de soefi-achtergrond van zijn familie. Voor en na de performances dj-sets van Slimfit.

20.30 uur, Piet Heinkade 1

€ 25 / € 20

Tentoonstellingen

t/m 9 juni 2024

Wereldmuseum, **Onze koloniale erfenis**

Kolonialisme leeft door tot de dag van vandaag. Deze tentoonstelling laat zien hoe mensen binnen dit systeem de baas bleven over hun eigen leven en in opstand kwamen, waar de rijkdom naar toe ging en hoe dat nu nog steeds zichtbaar is.

di-zo 10-17 uur, Linnaeusstraat 2

€ 16 / € 10 / € 9 / € 8 / gratis

Scheepvaartmuseum, **Food for Thought**

Vorige maand opende deze tentoonstelling van fotograaf Kadir van Lohuizen die meteen veel stof deed opwaaien. De idylle van de moestuin en dartelende koeien is er ver te zoeken. Wie verbouwt de sperziebonen die wij in december eten, wie snijdt de mango in mooie stukjes? De tentoonstelling is zeer uitgebreid en heeft een randprogramma met interviews, een tv-documentaire en activiteiten in het museum.

ma-zo 11-17 uur, Kattenburgerplein 1

€ 17,50 / € 8,50 / gratis

Transport van avocado's in Kabati (Kenia), 2023, Foto: Kadir van Lohuizen / NOOR images

WERK IN DE WIJK

Als duo uit het oosten des lands komen Badr, Tony en Jonmattijs het werk van de stratenmakers verderop op de **Borneokade** voorbereiden. Met een uitstekend humeur en een state-of-the-art mobiele kraan – waar zelfs vloerverwarming in zit. ‘Je maakt de gekste dingen mee, vooral hier in de grote stad’, zegt Tony. Jonmattijs knikt instemmend. ‘Daarom is dit werk zo leuk, altijd reuring.’ Wat een gezelligheid op deze maandagochtend. <

Kerstkoekjes bakken in de advent

TEKST: MARIJKE BAKKER
ILLUSTRATIE: AFRA BARENTZ

Op zondag 3 december begon de advent. In Nederland staat dan nog alles in het teken van sinterklaas, maar in Duitsland wordt elke adventszondag gevierd. (Het sinterklaasfeest heeft daar ook wel een plaatsje met allerlei lekkernijen, maar het Kerstkind brengt de geschenken.) Ik woonde een aantal jaren in Duitsland en leerde daar de traditie van de kerstkoekjes Plätzchen kennen. Naast de taaitaai-achtige Lebkuchen kent men een keur van deze kerstkoekjes versierd met noten, glazuur en chocola. Wel honderd verschillende soorten worden thuis gebakken, feestelijk verpakt en weggeschonken aan familie en kennissen. Ik geef hier drie recepten. Zoek voor meer inspiratie op internet op Weihnachtsplätzchen.

Kerst-uitsteekkoekjes

Een harde wenerdeeg dat je uitrolt en waar je met vormpjes koekjes uitsteekt. Leuk om met kinderen te doen.

- 100 gram basterdsuiker
- 200 gram roomboter (een 1,2,3 deegje, makkelijk om te onthouden)
- 300 gram bloem
- 1 eetlepel vanillesuiker
- snufje zout
- vormpjes
- eventueel een lepel melk of een eidooier om het deeg sneller te doen samenhangen
- eventueel voor glazuur: 50 gram poedersuiker met een theelepel water, en

eventueel citroensap of bietensap voor een kleurtje

Meng bloem, suiker en zout en snijd er met twee messen de harde boter door. Voeg eventueel melk of eidooier toe en kneed het deeg tot een samenhangende bal. Laat een uurtje rusten in de koelkast. Bestrooi het aanrecht met bloem, rol het deeg uit tot ongeveer een halve centimeter en steek met een vormpje sterren, rondjes, kerstbomen of andere vormpjes uit. Leg die op een bakplaat en bak 12-15 minuten in de oven op 180 graden licht bruin. Je kunt de koekjes versieren met glazuur. Verzamel het overgebleven deeg en rol opnieuw uit. Zorg dat het niet te warm wordt, leg het dan nog even in de koelkast. Een leuk

koekje krijg je ook als je een knikker draait van het deeg, er met je duim een kuiltje in maakt, en dat opvult met een lepeltje bessen- of frambozengelei. De gelei vult tijdens het bakken het koekje mooi op.

Vanillehoortjes (Vanillekipferl)

- 200 gram bloem
- 100 gram amandelmeel
- 80 gram poedersuiker
- 1 eetlepel vanillesuiker
- 200 gram koude roomboter
- snufje zout
- poedersuiker met vanillesuiker om de hoortjes mee te bestrooien na het bakken

Werk de koude boter in stukjes door alle overige vaste ingrediënten. Het deeg een half uur in de koelkast laten rusten. Dan vingerdikke rolletjes maken, stukjes van 5 cm daaruit snijden en die aan de uiteinden iets uittrekken en ombuigen zoals een croissantje. Op bakpapier naast elkaar leggen en 12-15 minuten bakken op 180 graden.

Strooi poedersuiker in een diep bord en meng met een paar lepels vanillesuiker.

Laat de hoortjes eerst wat steviger worden, leg ze dan nog warm in de poedersuiker en zeef er wat van het mengsel overheen. Een traktatie!

Serpentines en dambordjes

Dit zijn koekjes die je samenstelt uit een deel ongekleurd deeg en een deel chocoladedeeg.

- 300 gram bloem
- 100 gram poedersuiker
- 1 eetlepel vanillesuiker
- 225 gram koude roomboter
- 1 ei (dooier en wit gescheiden)
- 30 gram cacao
- 1 theelepeltje koekkruiden
- snufje zout

Kneed een deeg van de bloem, poedersuiker, vanillesuiker, boter, zout en eidooier. Doe de helft in plasticfolie in de koelkast, en kneed door de andere helft het cacaopoeder en de koekkruiden. Doe ook in folie en laat alles een uurtje rusten. Deel het witte en het bruine deeg opnieuw in tweeën.

Voor de Serpentine: Rol het witte deeg uit tot een rechthoek van

13 x 21 cm. Bestrijk met eiwit. Rol ook het chocoladedeeg uit tot een iets kleinere rechthoek en leg op het witte deeg. Bestrijk met eiwit. Rol beide lapjes op tot een mooi worstje. Laat weer even in de koelkast opstijven.

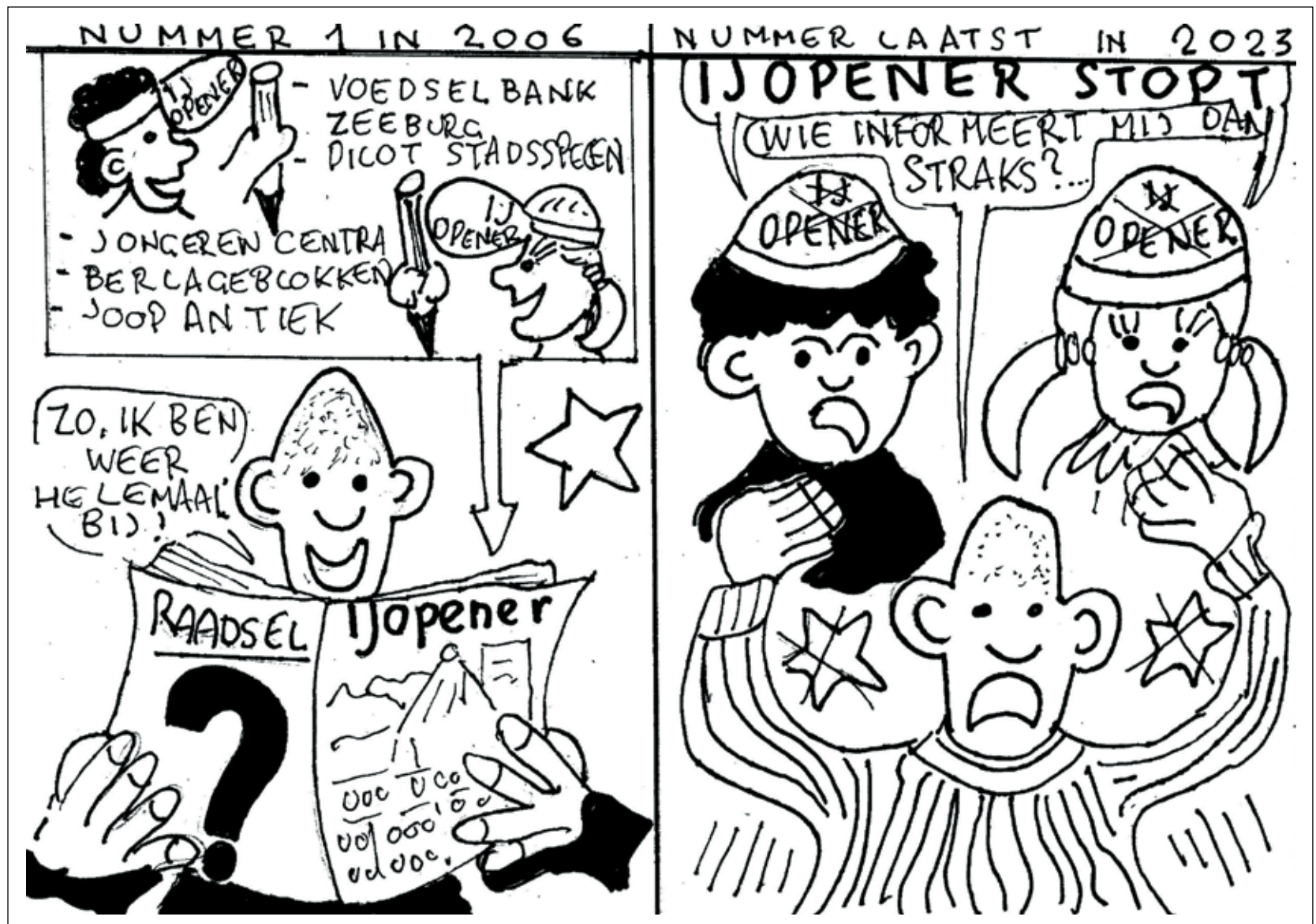
Voor de Dambordjes:

Deel het overgebleven witte deeg opnieuw in tweeën en maak twee lange dunne rolletjes. Doe hetzelfde met het chocoladedeeg. Bestrijk de zijkanten met eiwit, leg een witte naast een bruine rol deeg, bestrijk met eiwit en leg de andere witte en de bruine er om en om op. Druk de hele rol goed aan, maar laat de vierkante vorm bestaan. Laat opstijven in de koelkast.

Voor beide: Snijd nu uit beide rollen deeg koekjes van 1 cm, leg uit op een met bakpapier beklede bakplaat en bak 12-15 min op 180 graden.

Doe de koekjes in mooie cellofaanzakjes, een kerstlint erom en verwen je familie en vrienden!

Veel bakplezier en een fijne Kerst! <

ILLUSTRATIE: RENÉ ARNOLDI

Gemaal Zeeburg ligt aan het eind van het Lozingskanaal naast de Zeeburgerdijk – daarachter de Voorboezem, het Amsterdam-Rijnkanaal en het IJmeer

Gemaal Zeeburg houdt Amsterdam droog

Afgelopen oktober is de natste maand sinds de start van de neerslagmetingen in 1906, meldt het KNMI in De Bilt. Hoe houdt Amsterdam de voeten droog in een klimaat dat steeds meer extremen in neerslag laat zien? Een grote troef daarbij is Gemaal Zeeburg aan het eind van de Zeeburgerdijk.

TEKST EN FOTO'S: GOOS VAN DER SIJDE

Gemaal Zeeburg bevindt zich ongeveer in mijn 'achtertuin' en meestal merk je er helemaal niets van. Het ligt verscholen achter een prachtige groenstrook op de Zeeburgerdijk, met grote bomen zoals beuken, essen, populieren en wilgen. Het gemaal watert uit op de zogenaamde Voorboezem, en langs de oever horen we af en toe de scherpe roep van de ijsvogel en soms zwemmen er aal-scholvers en krooneenden.

In de nacht van 31 oktober op 1 november hoorden we het gezoem van het gemaal weer eens. Een monotoon, en voor de bewoners daar in de buurt een bekend en dus geruststellend geluid. Het betekent dat de elektrisch aangedreven schroefpompen aanstaan en water uitpompen op de Voorboezem die het water via een sifon richting het IJmeer spuit (hoe precies, daarover later meer). De tweede helft van oktober was dan ook kletsnat en voor de eerste helft van november werd ook veel regen voorspeld gecombineerd met een stevige storm. In dergelijke situaties zien – en horen – we het gemaal zijn werk doen.

Maar op 2 november in de ochtend bleek er meer aan de hand. Normaal gesproken loost Amsterdam vooral water via het Noordzee-

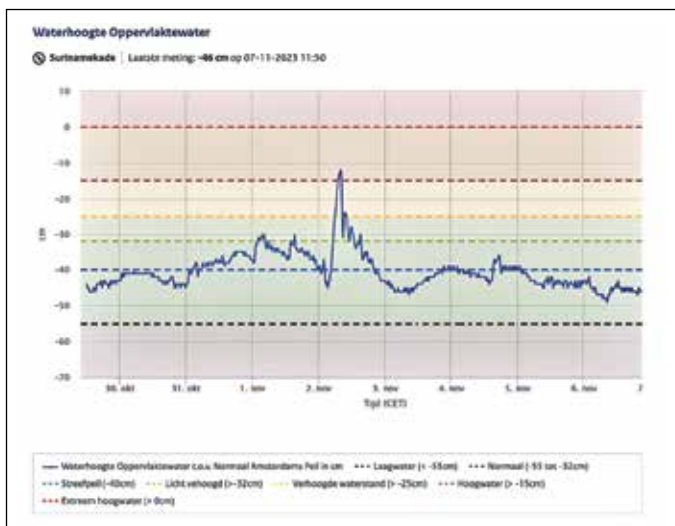
kanaal en het spuicomples bij IJmuiden – het grootste van Europa – op de Noordzee. Maar die ochtend van 2 november liep de waterstand in het Noordzeekanaal en het IJ opeens zo hoog op dat de binnenstad van Amsterdam gevaar liep. Maarten Ouboter, watersysteembeheerder van het Waterschap Amstel, Gooi en Vecht, vertelt ons wat er aan de hand was. 'Er viel veel regen en er was nog meer regen voorspeld en ook de storm Ciarán zorgde voor extra hoogwater voor de kust. Dat betekent dat "IJmuiden" minder lang kan spuien op de Noordzee, en dat er dus meer water achterblijft in het Noordzeekanaal en Amsterdam-Rijnkanaal en alles wat daarmee verbonden is, zoals de stadsboezem van Amsterdam. Dinsdag en woensdag begonnen we met het wegpompen van water via Gemaal Zeeburg naar het IJmeer.' De bemaling had effect, maar toen Ouboter donderdagochtend 2 november naar het waterpeil keek zag hij iets vreemds. De lijn in de grafiek begon opeens omhoog te buigen. Na half zes zag hij het waterpeil zelfs fors oplopen.

'Het streefpeil is -40 cm NAP', vertelt Ouboter, dat wil zeggen: veertig centimeter onder Nieuw Amsterdams Peil, 'maar om 6.00 uur 's

ochtends stond het al op -24 cm. Als het water hoger dan -20 cm NAP dreigt te komen, is dat het sein om het IJfront van Amsterdam dicht te gooien.' Ouboter nam geen risico en gaf het sein de veertien sluisen en waterkeringen bij het IJ te sluiten, zodat het waterniveau in de grachten niet verder kon stijgen. Even na 6.00 uur informeerde hij zijn collega's van het waterschap en in een recordtijd van drie uur hard werken, waren om 9.00 uur alle sluisen en waterkeringen afgesloten. Om het waterpeil in de stad weer op het gewenste niveau te krijgen ging Gemaal Zeeburg vervolgens vol aan de bak.

De zee kwam even op bezoek

De oorzaak van deze plotselinge stijging van het water werd iets later duidelijk. Ouboter hoorde van zijn collega's van Rijkswaterstaat dat er een probleem was met de spuikekers in IJmuiden. Die staan bij eb open om overtollig water op zee te spuien maar sluiten zich weer bij vloed. Door een technisch probleem sloten ze niet en stonden ze enige tijd open terwijl het al vloed was. Daardoor kwam er in de vroege ochtend een flinke golf zeewater het Noordzeekanaal in. Nadat het probleem was ontdekt,

Op de grafiek is te zien dat het Amsterdamse waterpeil in de ochtend van 2 november in Amsterdam plotseling steeg naar -13 cm NAP. Door de sluisen tussen Amsterdam en IJ te sluiten en de Amsterdamse kant en Amstelland flink te bemalen, zakte het binnen 24 uur weer naar het gewenste niveau van rond de -40 cm NAP

Amsterdam en Amstelland waren gewoon hun wateroverschot af te voeren als het water in het IJ laag stond. Dus Amstelland en Amsterdam (inclusief de grachten) konden hun water alleen kwijt via een gemaal. Het negentiende-eeuwse gemaal werd niet gebruikt voor verversing. Ouboter legt uit hoe dat toen werkte:

zijn de kleppen door een technische ploeg snel handmatig gesloten. Ouboter vertelt dat de coördinatie tussen Rijkswaterstaat en de Waterschappen prima is geregeld. ‘Het voelt aan als één team’, vertelt hij, ‘en dat is belangrijk wanneer er snel gehandeld moet worden.’

Intussen steekt hij het belang van Gemaal Zeeburg niet onder stoelen of banken: ‘Gemaal Zeeburg is super belangrijk voor Amsterdam. Zijn capaciteit is méér dan de aanvoer van alle kleinere poldergemalen van Amsterdam en Amstelland bij elkaar.’ Voor de afvoer van overtollig regenwater en voor pieksituaties is gemaal Zeeburg essentieel. Ouboter: ‘Het is prettig voor Amsterdam om op twee benen te staan wat betreft het waterbeheer (IJmuiden én Zeeburg). Technisch kan er altijd iets misgaan met een pomp of gemaal, en dan is wel zo veilig dat er niet één maar twee grote gemalen in het Noordzeekanaalgebied staan.’

Miljoen liter water per minuut

Gemaal Zeeburg bestaat dit jaar alweer tachtig jaar. Het kwam gereed in 1943, dus midden in de Tweede Wereldoorlog. Voor die tijd stond er – aanvankelijk – een stoomschepradgemaal dat vanaf 1880 dienst deed en in 1912 geëlectrificeerd werd. Amsterdam had na de aanleg van het Noordzeekanaal en de Oranjesluisen bij Schellingwoude in 1872, geen eb en vloed meer. Het IJ stond immers niet meer in verbinding met de Zuiderzee. Vooral eb werd gemist:

‘Voor de verversing werd water “ingetapt” uit de Zuiderzee. Aanvankelijk gebeurde dat bij vloed. Na de Afsluitdijk werd het peil in het IJsselmeer in de zomer hoog gehouden, zodat ook water kon worden “ingetapt”. In 1940 plande men de bouw van een nieuw gemaal dat, behalve uitmalen, ook water kon inmalen. Rijkswaterstaat had namelijk plannen om het zomerpeil van het IJsselmeer te verlagen, zodat “intappen” niet meer zou kunnen en een gemaal nodig zou zijn.’

Dit huidige Gemaal Zeeburg heeft een grote capaciteit. Er zijn drie grote schroefpompen met kokers van 3,60 meter doorsnee en 110 meter lang. Per pomp verstouwen ze 800 kubieke meter per minuut. Ze kunnen twee kanten op werken en dus ingezet worden voor zowel hoogwaterbemaling als verversing van het grachtenwater. In 1965 is er een vierde pomp bijgebouwd die 1000 kubieke meter ofwel 1 miljoen liter water per minuut kan malen. Dat is ongeveer het watervolume van een 25-meter zwembad. Deze pomp kan alleen voor de hoogwaterbemaling naar het IJmeer pompen. Door verbeterde riolering is sinds 2010 het doorspoelen van de grachten nauwelijks nog nodig. Dat vindt in principe alleen nog plaats als het zuurstofgehalte teveel daalt, maar tot op heden is dat nog niet nodig geweest. Bijkomend voordeel is dat er geen troebel, algenrijk water uit het IJmeer de grachten binnenkomt. Voor het leven in het water is dat positief.

Sifon onder het kanaal

Bij de aanleg van het Merwedekanaal – de voorloper van het Amsterdam-Rijnkanaal – aan het eind van de negentiende eeuw, moest er iets bedacht worden om het water onder het kanaal door te krijgen om het te kunnen lozen in de Zuiderzee (later het IJsselmeer). Men construeerde een sifon met negen ijzeren kokers die onder het kanaal doorliep. Bij de opwaardering (en verbreding) van het Merwedekanaal tot Amsterdam-Rijnkanaal werd een nieuwe sifon geplaatst van drie buizen met een grotere capaciteit. Deze tweede sifon is in 2006 vervangen door een nieuwe die een meter dieper ligt. Belangrijk, omdat binnenvaartschepen steeds groter worden en een grotere diepgang hebben. Op de foto zie je hoe de sifon in 2006 naar zijn nieuwe ligplaats werd gevaren. Verder zijn toen ook de schuivenhuisjes waarmee de buizen kunnen worden afgesloten, gerestaureerd. Leuk is dat de leeuwen die ooit de oude sifon ‘bewaakten’ zijn teruggekeerd (als replica) en nu aan weerszijden van de schuivenhuisjes uitkijken op het kanaal.

Bemaling tegen droogte en zout

Precies twintig jaar geleden, in de warme, droge zomer van 2003, speelde Gemaal Zeeburg een opmerkelijke rol. Het polderlandschap van Zuid-Holland had last van droogte, en kon niet worden voorzien van water uit de eigen boezem, omdat het zoutgehalte in de Hollandse IJssel te hoog was geworden. Iemand bedacht daarop een ingenieus plan. Waarom geen water uit het IJmeer die kant uit pompen? Zo gedacht, zo gedaan. Het Waterschap Amstel, Gooi en Vecht begon op dinsdag 26 augustus met het aanvoeren van zoet water vanuit het IJmeer naar het hoogheemraadschap Rijnland (Zuid-Holland). Gemaal Zeeburg pompte het water uit het IJmeer door naar het Lozingskanaal waarna het zijn weg vervolgde richting centrum. Door diverse sluisen in de grachten en de Amstel te sluiten, werd het water via de Amstel naar Zuid-Holland gedirigeerd. Dit duurde tot vrijdag 12 september 2003. Daarna hernam de Amstel zijn normale loop van zuid naar noord en Gemaal Zeeburg werd als vanouds weer ingezet bij het waterbeheer in en rond Amsterdam. <

In 2006 werd een nieuwe sifon geplaatst in het Amsterdam-Rijnkanaal. Via de sifon kan het gemaal water spuien in het IJmeer, of water inlaten in Amsterdam

Gemaal Zeeburg volop aan het bemalen

Geheugen van Oost: wonen op een woonboot

Dit is een van de verhalen die verzameld werden op het Indische Buurt Festival 2023. Het jaarlijkse Indische Buurt festival, dit keer al voor het 15de jaar, werd gehouden in de Javastraat, de Sumatrastraat en op het Javaplein. Er was een Initiatievenmarkt en een Kunststraat, waar allerlei organisaties en buurtbewoners, ook van buiten de Indische Buurt bijeen kwamen. Natuurlijk waren er ook leuke kinderactiviteiten en heerlijk eten en drinken! Uiteraard deed het Geheugen van Oost ook mee, met meerdere Verhalenstoelen.

VERTELLER: KITTY HUISMAN
AUTEUR: MARELLA KARPE
FOTO: CARIN TE HOONTE

Kitty kwam vanuit Velp naar Amsterdam vanwege de liefde, samen met haar vriend zou ze gaan samenwonen op een boot. Maar het liep anders.

“We hadden net een boot gekocht bij de Zeeburgerdijk en toen ging de relatie uit. Bovendien werd er een nieuwe brug gebouwd en moest de boot naar een andere ligplaats, even verderop. Overigens werd die brug pas jaren en jaren later gebouwd. Maar ik heb er geen spijt van want ik woon heerlijk en stil in het groen. Iedere dag komen er 2 eenden,

een zwanenfamilie en een koppeltje ijsvogels langs, het is net een stukje Paradijs. Ik vind het ook leuk dat ik woon in een buurt, waar de geschiedenis voor het oprapen ligt. Vroeger stond er een Quarantaine inrichting op dat dijkje, een vriend van mijn vader heeft daar nog gelegen omdat men bang was dat hij T.B.C. had meegebracht vanuit Indonesië. Later was er een soort ziekenhuis waar mijn buurvrouw nog is bevallen. De herberg aan het eind van het dijkje staat er al eeuwen, sinds een paar jaar is het gebouw weer helemaal opgeknapt in oude stijl. Ik heb er wel eens buurtvergaderingen bijgewoond. Het stukje dijk wordt officieel het Nesciolaantje genoemd. Het enige nadeel wat ik ooit heb ervaren was dat je vroeger de stank van het slachthuis kon ruiken en dat is al lang weer verleden tijd.

De boot waar ik op kwam te wonen was een stijlsteven, een platte schuit waar vroeger koeien (maximaal 3) op werden vervoerd in Gaasterland. Dat is ook de naam van de boot ‘De Gaasterland’. Hij werd gebruikt om pakketpost, passagiers en dus ook koeien te vervoeren. In de oorlog is hij beschoten, je kon de kogelgaten nog zien. Er is later natuurlijk een woonverdieping op gebouwd. Ik heb er 25 jaar met veel plezier op gewoond, maar het was veel onderhoud – iedere 3 jaar moest hij naar de werf – en al dat klussen was moeilijk te combineren met mijn baan. Ik woon dus nu in een nieuwere boot met een betonnen casco. Misschien nog een aardig detail: Vroeger viel de Gaasterland onder de woonwagenwet en had ik een vergunning voor het herbergen van 28 personen.” <

Trouwe lezer

In 2004 verhuisde ik van de Pijp naar de Indische Buurt en later van daar naar het Borneo-eiland. Al bijna twintig jaar is Oost dus mijn thuis. En al die tijd was de IJopener er ook. Een informatieve en kritische buurtkrant die ik altijd met veel plezier las. Maar nu gaat de IJopener stoppen en dat vind ik stom.

De IJopener is altijd veel leuker om te lezen dan het krantje van de gemeente. Het is altijd een mooie mix van reportages, interviews en achtergronden. Met goede foto's, kaartjes en

Foto: Lida Geers

tekeningen. Dat we dat moeten gaan missen in de buurt is ontzettend jammer. Het nummer van oktober is een mooi voorbeeld van hoe de IJopener je als buurtbe-

woner informeert. Er staat een artikel in over het effect van het eenrichtingsverkeer in de Javastraat en wat het sentiment bij de ondernemers daar is. Heel informatief – zo'n stuk had net zo goed in *Het Parool* kunnen staan.

Verderop lees je dan een artikel over hoe je in Oost een ommetje kunt maken over de sluizen, bruggen en dijken. Je krijgt gelijk zin om dat rondje te gaan wandelen.

Er is in Amsterdam geen betere plek om te wonen dan Oost, maar zonder de IJopener is het wel een beetje minder leuk. Heel veel dank aan iedereen die een bijdrage heeft geleverd aan dit fijne blad. <

Sander den Heijer

VERLENGING JONGERENCONTRACTEN SOMS MOGELIJK

In 2016 werd, naast de mogelijkheid van een 'gewoon' tijdelijk huurcontract, ook het tijdelijke 'jongerencontract' ingevoerd. Dit is een contract voor vijf jaar dat een jongere (tussen de 23 en 27 jaar, geen student) een opstapje moest bieden. De gedachte was dat een jongere na die vijf jaar waarschijnlijk meer inkomen zou hebben, en dus meer kans op een vrije sectorwoning, of anders genoeg punten om voor een reguliere sociale huurwoning in aanmerking te komen. Deze verwachting bleek echter meestal helemaal niet uit te komen. Jongeren kregen alleen veel stress door de dreigende einddatum, zonder perspectief op een nieuwe woonplek. In theorie was er al wel de mogelijkheid tot een verlenging van het contract met twee jaar, maar in de praktijk werd die verlenging vrijwel nooit gegeven.

Sinds dit jaar is het echter zo dat de verlenging van een jongerencontract bij een woningcorporatie wel een reële mogelijkheid is, als de jongere aan bepaalde voorwaarden voldoet. Deze voorwaarden zijn: -in het bezit van startpunten (6 maanden voor einde contract aanvragen, ook hier zijn voorwaarden aan verbonden, zie socialehuurwoningzoeken.nl/startpunten)

team Oost

-de corporatie zou een positieve verhuurdersverklaring afgeven (dus: geen overlast veroorzaakt, geen huurachterstand of anders in elk geval een betalingsregeling, geen woonfraude etc.)

-akkoordverklaring huuropzegging is getekend. Dit klinkt tegenstrijdig maar is wel echt een voorwaarde

- de verlenging moet door de jongere zelf, zeker een maand voor einddatum contract, aangevraagd worden bij de corporatie -er is nog niet eerder verlenging verleend Is aan al deze voorwaarden voldaan en lukt het toch niet om verlenging te krijgen?

Hulp of advies nodig?

Neem dan contact op met !WOON. Wij zijn te bereiken via 020-5230150 of oost@wooninfo.nl. Ook hebben we elke woensdag tussen 9 en 12 uur inloopspreekuur aan de Tweede Boerhaavestraat 46-H.

www.wooninfo.nl

gelderland artifort leolux montis pastoe spectrum stokke/varièr gispens 412

beukenplein 23 amsterdam 020 6656310 www.janvanbeek.nl

Bij inlevering van deze advertentie 10% korting op alle materialen.

Verf in de juiste kleur
Kasten op maat
Raffito kasten
Storemax
Mirrorwall
IJzerwaren
Gereedschappen
Electra

Hout
Plaat en lijstwerk
Unieke Zaagkwaliteit
Flexa
Sikkens
Cetabever

Openingstijden
Maandag t/m vrijdag
08.30 - 18.00 uur
Zaterdag
09.00 - 17.00 uur

Wittenburgergracht 103-113 - 1018 MX Amsterdam - 020-6224065
info@dhzwittenburg.nl - www.doehetzelfwittenburg.nl

het mooiste bewaard

www.thephotofactory.nl
C. van Eesterenlaan 15 - 020 - 419 72 00

Puzzelinformatie

Oplossing van de vorige puzzel toen we op zoek waren naar de haltes van het GVB:
1. Halte Flevoparkbad (Waterkeringpad) 2. Halte Sporenburg (P.E. Tegelbergplein) 3. Halte Javaplein (Borneostraat)

De winnaar de laatste buurtpuzzel is de familie Los-Menegatti.

Adverteren

Wilt u adverteren in de IJopener?

Stuur dan een email naar adverteren@ijopener.nl.
Kijk voor meer informatie over adverteren op onze website www.ijopener.nl.

TARIEVEN

Losse advertenties per cm ²	€ 2,10
Halve pagina	€ 680,00
Hele pagina	€ 1.260,00
Hele pagina achtercover	€ 1.500,00
Korting na 5-10-15 nummers aaneen resp. 5%-10%-15%	
Opslag vaste plaats	10%

AFMETINGEN

Breedte 70, 145 of 220 mm
Hoogte variabel
Hele pagina 260 x 360 mm + 5 mm afloop

ADVERTENTIES OPMAKEN OF WIJZIGEN

Prijzen in overleg.

ADVERTENTIES AANLEVEREN

Advertenties dienen aangeleverd te worden in PDF-formaat (300 dpi, cmyk-kleuren).

Bezorging

Wij streven ernaar de IJopener binnen tien dagen na verschijnen te bezorgen.
Heeft u een nee-neesticker op de deur en wilt u toch de IJopener lezen? Op onderstaande adressen kunt u een exemplaar ophalen (zolang de voorraad strekt).

Indische Buurt

- Buurthuis Archipel, Makassarplein 1
- Buurthuis Meevaart, Balistraat 48a
- Civic Zeeburg, Kramatplantsoen 101 hs
- Cybersoek, Timorplein 22
- Flevohuis, Kramatplantsoen 263
- Java Bookshop, Javastraat 145
- Openbare Bibliotheek, Javaplein 2
- Studio/K, Timorplein 62

Oostelijk Havengebied

- Boekhandel Van Pampus, van Eesterenlaan 17
- Borneo Architectuur Centrum, R.J.H. Fortuynplein 4
- Boulevard Café, Cruquiusweg 3
- Bruna, Oostelijke Handelskade 1061
- Cruquius local
- De Eester, Van Eesterenlaan 266
- Fit aan 't IJ, KNSM-laan 1113
- JavaBlend, Tosaristraat 1
- Pakhuis De Zwijger, Piet Heinkade 179
- New York Gym, Veemkade 598
- Ramses Shaffy Huis, Piet Heinkade 231
- Wijnkoperij Hermitage, KNSM-laan 293
- Winkelcentrum Brazilië, Vers Passage

IJburg

- Boekhandel IJburg, IJburglaan 561
- FlexBieb, Talbotstraat 46
- Gezondheidscentrum Haveneiland, IJburglaan 727
- Mad Men Bicycle Café, IJburglaan 444
- Openbare Bibliotheek, Diemerparklaan 79
- Sportschool Life and Kicking, Eva Besnyöstraat 29

Zeeburgereiland

- Buurtkamer, John Blankensteinstraat 1

Oost

- Grand Café Genieten, Oranje-Vrijstaatplein 2
- Post Oost, Wijtenbachstraat 36
- Q-Factory, Atlantisplesin 1
- Stadsdeelhuis Oost, Oranje-Vrijstaatplein 2

De IJopener heeft achttien jaargangen kunnen bestaan dankzij de tomeloze inzet van alle vrijwilligers. Redacteuren, gastschrijvers, eindredacteuren, fotografen, illustratoren, vormgevers en het bestuur van de stichting; dank voor jullie expertise en enthousiasme tijdens het maken van al die nummers!

We vonden onderdak voor de redactievergaderingen dankzij Guus de Mol van Stichting de Botenloods. De kennis van drukkerij Rodi Media was van grote waarde. Frits van den Akker en Jolanda Budding van Tekst en Techniek zorgden voor de vormgeving van ons mooie blad.

Dankzij de individuele donaties van onze lezers en de subsidie van de gemeente konden we de kosten van ons papieren magazine grotendeels dekken, maar we hadden het nooit zo lang vol kunnen houden zonder de jarenlange financiële bijdragen van onze trouwe adverteerders:

Stichting !WOON, Boekhandel van Pampus, De 7 Provinciën, Funeral Quest, Dierenkliniek IJhavens, Doe Het Zelf Wittenburg, Kapsalon Gentleman, Pieter Visser Gitaarlessen, Jan van Beek Eigentijds Wonen, De Pianotemmer, Tan Arboconsultant, Groot voor jonge mensen en The Photo Factory.

Niet in de laatste plaats heel veel dank aan de ondernemers en medewerkers van onze afhaalpunten en aan de bezorgers, die al die jaren in weer en wind de 26.000 IJopeners hebben verspreid.

Dank voor jullie jarenlange inzet en steun!